Ο ΟΡΘΟΔΟΞΟΣ ΠΑΡΑΤΗΡΗΤΗΣ

ΤΟΜΟΣ ΙΣΤ'

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΔΕΚΑΠΕΝΘΗΜΕΡΟΝ

THE ORTHODOX OBSERVER

15 ΜΑΪΟΥ 1950

ΑΡΙΘΜ 360

Ὁ Μακαριώτατος Πατριάρχης Ἱεροσολύμων Κος Κος Τιμόθεος μετὰ τῶν μελῶν τῆς Ἁγίας καὶ Ἱερᾶς Συνόδου τοῦ Πατριαρχείου.

ΠΡΟΝΟΙΑ-ΤΗΣ-ΕΛΛΗΝ ΑΡΧΙΕΠΙΣΚΟΠΗΣ-ΑΜΕΡΙΚΗΣ

Ἐγκύκλιος τῆς Ἱ. Ἀρχιεπισ)πῆς

Ἐν Νέᾳ Ὑόρκῃ, Ἀπριλίου 28, 1950

Εὐλαβ. Ἱερατ. Προϊσταμένους καὶ Ἐντιμ. Διοικ. Συμβούλια τῶν Ὀρθ. Ἑλλ. Κοινοτήτων τῆς Ἱ. Ἀρχιεπισκοπῆς Β. καὶ Ν. Ἀμερικῆς.

Ἀγαπητοί,

Ἀληθῶς ἀξίζει τὸν κόπον νὰ ἐξάρωμεν τὸ ἔργον τοῦ Συλλόγου "American friends of the blind in Greece", ὅστις ἔχει ὡς προορισμόν του τὴν ἐν παντὶ περίθαλψιν τῶν τυφλῶν τῆς Ἑλλάδος.

Ἄνθρωποι ἀλτρουϊσταὶ οἱ ὁποῖοι ἔθεσαν ὡς σκοπὸν εἰς τὴν ζωήν των τὴν ἐκτέλεσιν τοῦ Θεαρέστου καὶ τόσον Ἐθνωφελοῦς τούτου ἔργου διευθύνουν τὸν ἀνωτέρω Σύλλογον, τὰ ἀποτελέσματα τῆς δράσεως τοῦ ὁποίου εἶναι πολὺ ἐνθαρρυντικὰ καὶ ὑπόσχονται πολλὰ διὰ τὸ μέλλον.

Δυστυχεῖς συνάνθρωποι οἱ ὁποῖοι μὲ τὴν ἀπώλειαν τοῦ πολυτιμοτέρου δώρου τοῦ Θεοῦ, δηλαδὴ τῆς ὁράσεώς των, ἄνθρωποι οἱ ὁποῖοι ἐθεώρουν ὡς τερματισθέντα τὸν προορισμόν των εἰς τὴν ζωήν, χάρις εἰς τὴν θερμουργὸν δρᾶσιν καὶ προστασίαν τοῦ Συλλόγου τῶν φίλων τῶν τυφλῶν, ἀπέκτησαν σήμερον τὴν ἐμπιστοσύνην πρὸς τὸν ἑαυτόν των καὶ μὲ ἀναπτερωμένας τὰς δυνάμεις των ἀτενίζουν τὸ μέλλον μὲ περισσοτέραν ἐμπιστοσύνην.

Σκοπὸς τῆς παρούσης ἐγκυκλίου εἶναι ἡ σύστασις τῆς Ἱ. Ἀρχιεπισκοπῆς ὅπως κατὰ τὴν Κυριακὴν τοῦ τυφλοῦ τῆς 14ης Μαΐου ἐ. ἔ., περιαγάγητε ἔκτακτον δίσκον ὑπὲρ τοῦ Συλλόγου τούτου, ἵνα διὰ τοῦ συγκεντρωθησομένου ποσοῦ εὕρουν στοργικὴν περίθαλψιν οἱ ἀτυχεῖς οὗτοι ἀδελφοὶ ἡμῶν.

Τὸ προϊὸν τοῦ ἐκτάκτου τούτου δίσκου παρακαλοῦμεν ὅπως ἀποσταλῇ ἀμέσως εἰς τὴν Ἱ. Ἀρχιεπισκοπὴν ἥτις θέλει μεριμνήσει διὰ τὴν περαιτέρω προώθησιν τούτου.

Καὶ ἐπὶ τούτοις εὐχαριστοῦντες ὑμᾶς ἐκ τῶν προτέρων, διατελοῦμεν

Διάπυρος εὐχέτης πρὸς Κύριον

Ὁ Ἀρχιεπίσκοπος

† Ο ΑΜΕΡΙΚΗΣ ΜΙΧΑΗΛ

ΔΩΡΑ ΔΙΑ ΤΟΥΣ ΝΕΟΥΣ

Τὸ καλλίτερον δῶρον διὰ τὴν Νεολαίαν μας εἶναι ἕνα Θρησκευτικὸν Βιβλίον, ἀπὸ τὴν μελέτην τοῦ ὁποίου θὰ διαφωτισθῇ ὡς πρὸς τὴν διδασκαλίαν τῆς Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας.

Προμηθευθῆτε τὰ δύο βιβλία τοῦ Ἀρχιμ. Ἀθηναγόρα Κοκκινάκη:

1) IN THE REALM OF REDEMPTION.
2) FOOD FOR REDEMPTION.

Ἐγράφησαν ἐντολῇ τοῦ Ἀρχιεπισκόπου Ἀγγλιστὶ διὰ τὸν καταρτισμὸν τῶν νέων μας.

Τιμῶνται καὶ τὰ δύο μαζὺ $1.50.

Γράψατε: THE ORTHODOX OBSERVER
10 East 79th Street
New York 21, N. Y.

ΤΟ ΩΡΑΙΟΤΕΡΟΝ ΔΩΡΟΝ ΔΙ' ΟΛΟΝ ΤΟ ΕΤΟΣ πρὸς συγγενεῖς ἢ φίλους σας, ἐδῶ ἢ εἰς τὴν πατρίδα σας, εἶναι μία συνδρομὴ εἰς τὸν Ὀρθόδοξον Παρατηρητήν. — Συνδρομὴ προπληρωτέα διὰ τὰς Ἡνωμένας Πολιτείας καὶ Καναδᾶν: Δι' ἓν ἔτος $3.00. Διὰ δύο ἔτη $5.00. — Διὰ τὴν Ἑλλάδα καὶ ἄλλας χώρας, ἐτησία συνδρομὴ $3.50.

Γ ρ ά ψ α τ ε:
ORTHODOX OBSERVER
10 East 79th Street, New York, 21, N. Y.

SUBSCRIPTION BLANK

The Orthodox Observer
10 East 79th Street
New York 21, N. Y.

Enclosed please find $3.00 and send *The Orthodox Observer* to:

Name .....

Address .....

.....

.....

Παρακαλοῦνται

ΟΣΟΙ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΑΙ ΜΑΣ δὲν λαμβάνουν τακτικὰ τὸ φύλλον νὰ βεβαιοῦνται πρῶτον ἂν ἡ συνδρομή των δὲν ἔχει λήξει, καὶ ἂν εὑρίσκωνται ἐν τάξει, νὰ εἰδοποιῶσι τὸ Γραφεῖον τῆς Διεκπεραιώσεως πρὸς διόρθωσιν τυχόντος λάθους.

Ἀπευθύνεσθε οὕτω:
ORTHODOX OBSERVER
293 Seventh Avenue, New York 1, N. Y.

NEW YORK CHURCH SUPPLY inc.

ΣΑΣ ΠΡΟΣΦΕΡΕΙ:

Μὲ πολλὴν τέχνην ραμμένα καὶ καλῶς ἐφαρμόζοντα Βυζαντινὰ Ἄμφια. Ἔχομεν ἐπίσης ὑφάσματα μὲ τὸν πῆχυν, παντὸς εἴδους γαρνιτοῦρες, καὶ διατηροῦμεν δωρεὰν ὑπηρεσίαν κοπτικῆς, δίδοντες εἰς ὑμᾶς εὐχαρίστως ὑποδείξεις πρὸς κατασκευὴν τῶν Ἀμφίων σας.

Γράψατε διὰ δείγματα καὶ τιμάς.

N. Y. CHURCH SUPPLY inc.
KATHERINE IVANYI, Proprietor
198 BROADWAY NEW YORK, N. Y.
BARCLAY 7-5964

Ο ΟΡΘΟΔΟΞΟΣ ΠΑΡΑΤΗΡΗΤΗΣ

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΔΕΚΑΠΕΝΘΗΜΕΡΟΝ ΠΡΟΝΟΙΑ ΤΗΣ

ΕΛΛΗΝΙΚΗΣ ΟΡΘΟΔΟΞΟΥ ΑΡΧΙΕΠΙΣΚΟΠΗΣ ΑΜΕΡΙΚΗΣ, 10 East 79th Street, New York 21, N. Y.

ΕΤΟΣ ΙΣΤ'. Ἀριθ. 360. Διευθυντής: Ἀρχιμ. ΑΘΗΝΑΓΟΡΑΣ Θ. ΚΟΚΚΙΝΑΚΗΣ 15 ΜΑΪΟΥ 1950

Η ΜΗΤΗΡ ΤΩΝ ΕΚΚΛΗΣΙΩΝ

Αἱ πληροφορίαι τὰς ὁποίας δημοσιεύουν αἱ ἐφημερίδες ἐπὶ τῆς καταστάσεως τῆς Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας ἐν Ἱεροσολύμοις εἶναι πράγματι θλιβεραί. Αἱ καταστροφαὶ τὰς ὁποίας ὑπέστησαν τὰ διάφορα κτίρια εἰς τὴν κατοχὴν τοῦ Πατριαρχείου, αἱ βλάβαι ποὺ ὑπέστησαν οἱ Ναοί, αἱ Μοναὶ καὶ δὴ ὁ πανίερος Ναὸς τῆς Ἀναστάσεως εἶναι πέραν πάσης περιγραφῆς. Ὁ Πατριάρχης Τιμόθεος καὶ ἡ Ἱερὰ Σύνοδος τοῦ Πατριαρχείου μετὰ τῶν λοιπῶν μελῶν τῆς Ἁγιοταφικῆς Ἀδελφότητος ἐλπίζουν ὅτι καὶ ἡ κρίσιμος αὕτη περίοδος ποὺ ἀντιμετωπίζει ἡ Ὀρθοδοξία ἐν Παλαιστίνῃ θέλει παρέλθῃ. Ἀλλὰ πρὸς τοῦτο ἀπαιτοῦνται θυσίαι καὶ βοήθεια ἀπὸ μέρους ὅλων τῶν Ὀρθοδόξων Χριστιανῶν ὅπου καὶ ἂν εὑρίσκωνται.

Ἡ Ἐκκλησία τῶν Ἱεροσολύμων εἶναι ἡ Μήτηρ τῶν Ἐκκλησιῶν. Ἐκεῖ ὁ Κύριος ἔζησε, ἐδίδαξε, ἐμαρτύρησε, ἐτάφη καὶ ἀνέστη. Ἐκεῖ ἱδρύθη ἡ πρώτη Χριστιανικὴ ὁμὰς τὴν ἡμέραν τῆς Πεντηκοστῆς. Ἐκεῖ συνεκροτήθη τὸ μυστήριον ποὺ περικλείει μέσα του τὸ Σῶμα τῆς Ἐκκλησίας. Ἀλλὰ καὶ ἐκεῖ διὰ μέσου τῶν αἰώνων λαμβάνουν χώραν ἀγῶνες ἐπικρατήσεως τῆς μιᾶς ἢ τῆς ἄλλης παρατάξεως.

Ἡ Ὀρθόδοξος Ἐκκλησία ἐστάθη διὰ μέσου τῶν αἰώνων φύλαξ καὶ φρουρὸς τῶν Ἁγίων τούτων Τόπων. Οὐδεμία ἄλλη Ἐκκλησία δύναται νὰ παρουσιάσῃ τοιούτους τίτλους ἀποδεικτικοὺς τῆς κυριότητος τῶν παναγίων τῆς Ἱερουσαλὴμ Προσκυνημάτων ὅπως ἡ Ὀρθόδοξος Ἐκκλησία. Καὶ τοῦτο εἶναι φυσικὸν ἀποτέλεσμα ἀφ' ἑνὸς μὲν τῆς συνταυτίσεως τῆς ἱστορίας της μὲ τὴν ἱστορίαν τοῦ Κυρίου καὶ τῶν Ἀποστόλων Αὐτοῦ, ἀλλὰ καὶ συνέπεια τῶν ἀγώνων τῶν κατὰ καιροὺς ἡγουμένων αὐτῆς ἐν Παλαιστίνῃ καὶ τῶν μελῶν τῆς Ἀδελφότητος τοῦ Παναγίου Τάφου. Ἡ εὐγνωμοσύνη τῆς Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας εἶναι ἀδύνατον νὰ ἐξαντληθῇ διὰ τὸ κατόρθωμα τοῦτο ὀλιγαρίθμων Ὀρθοδόξων Κληρικῶν. Τὸ βάθος τῆς εὐγνωμοσύνης ταύτης μόνον ἡ βαθυτάτη ἱκανοποίησις τοῦ Ὀρθοδόξου προσκυνητοῦ τῶν Ἁγίων Τόπων δύναται νὰ αἰσθανθῇ ὅταν ἀντιληφθῇ τὴν ἀπόλυτον σχεδὸν κυριότητα τῆς Ἑλληνικῆς Ὀρθοδοξίας ἐπὶ ὅλων τῶν ἀξιολόγων προσκυνημάτων τοῦ Χριστιανισμοῦ.

Ἀλλ' ἡ παροῦσα κρίσιμος περίοδος ἀπαιτεῖ ἵνα ἡ εὐγνωμοσύνη αὕτη λάβῃ ὁλοκληρωτικὴν καὶ πρακτικὴν ἔκφρασιν ἀπὸ μέρους τοῦ Πανορθοδόξου κόσμου. Διότι οἱ φρουροὶ τοῦ Παναγίου Τάφου περικυκλοῦνται ἀπὸ παντοειδεῖς κινδύνους.

Δὲν εἶναι μόνον ὁ κίνδυνος τοῦ πολέμου, μήτε τὸ ἀκαθόριστον εἰσέτι πολιτικὸν καθεστὼς τῆς Ἁγίας Πόλεως, μήτε ἡ ἀπώλεια ἐντὸς καὶ ἐκτὸς τῶν τειχῶν περιουσιακῶν στοιχείων, μήτε ἡ περίθαλψις χιλιάδων προσφύγων χριστιανῶν καὶ μὴ τοὺς ὁποίους τὸ Πατριαρχεῖον ἐστέγασε καὶ διατρέφει. Εἶναι πολλοὶ ἄλλοι κίνδυνοι ποὺ κρατοῦν ἀγρύπνους τοὺς Ἁγιοταφίτας φρουροὺς τῆς Ὀρθοδόξου κυριαρχίας τῶν Προσκυνημάτων. Εἶναι ὁ κίνδυνος τῆς ἀλλαγῆς τοῦ αἰωνίου καθεστῶτος, ἡ διηνεκῶς αὐξάνουσα ἐπιβολὴ τῆς Παπικῆς Ἐκκλησίας, ἡ Κομμουνιστικὴ διείσδυσις, ἡ φοβερὰ λειψανδρία, ἡ ἐρείπωσις πολλῶν προσκυνημάτων, ἡ βλάβη τοῦ Ναοῦ τῆς Ἀναστάσεως.

Ἐὰν ὑποχωρήσῃ τὸ Πατριαρχεῖον δεχόμενον τὰς προσφορὰς μὴ Ὀρθοδόξων, πρὸς ἐπισκευὴν τῶν Προσκυνημάτων καὶ τοῦ Ναοῦ τῆς Ἀναστάσεως κινδυνεύει νὰ χάσῃ τὴν κυριότητα αὐτῶν διότι θὰ ἐπωφεληθοῦν τοῦ γεγονότος τῆς συμμετοχῆς πρὸς ἐπισκευὴν καὶ ἄλλαι Ἐκκλησίαι καὶ θὰ ἀπαιτήσουν κυριαρχικὰ δικαιώματα. Ἡ ἀπόκτησις τοιούτων δικαιωμάτων σημαίνει βαθμιαίαν εἰσχώρησιν μὴ Ὀρθοδόξων στοιχείων, ἀλλὰ καὶ βαμιαίαν ἔξωσιν τῶν Ὀρθοδόξων ἀπὸ τοὺς Ἁγίους Τόπους.

Διὰ τοῦτο καὶ εἶναι ἐπιτακτικὴ ἡ ἀνάγκη τῆς παροχῆς βοηθείας ἀπὸ μέρους πάντων τῶν Ὁμογενῶν πρὸς τὴν Μητέρα τῶν Ἐκκλησιῶν, τὴν Ἐκκλησίαν Ἱεροσολύμων. Εἴθε ἡ ἐγκύκλιος τοῦ Ἀρχιεπισκόπου ἡμῶν πρὸς περιαγωγὴν δίσκου εἰς τοὺς Ναούς μας κατὰ τὴν ἡμέραν τῆς Πεντηκοστῆς νὰ γίνῃ ἀφορμὴ νὰ ἀντιληφθῇ ἡ ἐν Ἀμερικῇ Ὁμογένεια τὴν σπουδαιότητα ποὺ ἔχουν οἱ Ἅγιοι Τόποι διὰ τὴν Ὀρθοδοξίαν, τὰς θυσίας καὶ τὸν ἡρωϊσμὸν τῆς Ἁγιοταφικῆς Ἀδελφότητος καὶ τοῦ Ἡγουμένου αὐτῆς Πατριάρχου Ἱεροσολύμων Μακαριωτάτου Τιμοθέου, διὰ νὰ φροντίσῃ ὥστε νὰ ἔλθῃ ἀρωγὸς ἠθικῶς καὶ ὑλικῶς πρὸς περίσωσιν τοῦ ἀνεκτιμήτου τούτου θησαυροῦ διὰ τὸν ὁποῖον ἐπὶ αἰῶνας ἐκαυχᾶτο ἡ Ὀρθόδοξος Χριστιανικὴ φυλή μας.

Η ΕΓΚΥΚΛΙΟΣ ΤΟΥ ΠΑΤΡΙΑΡΧΕΙΟΥ ΙΕΡΟΣΟΛΥΜΩΝ
Ἐπὶ τοῦ Ἑορτασμοῦ τῆς Χιλιοστῆς Πεντακοσιοστῆς Ἐπετηρίδος Αὐτοῦ.

Τὸν Ὀκτώβριον μῆνα τοῦ προσεχοῦς 1951 συμπληροῦνται χίλια πεντακόσια συναπτὰ ἔτη ἀπὸ τῆς ἀνακηρύξεως τῆς Ἐκκλησίας Ἱεροσολύμων εἰς Πατριαρχεῖον, γνωστοῦ ὄντος ὅτι ἡ ἐν Χαλκηδόνι τὸν Ὀκτώβριον μῆνα τοῦ ἔτους 451 μ. Χ. συνελθοῦσα Δ΄. Οἰκουμενικὴ Σύνοδος, κατὰ τὴν ἑβδόμην συνεδρίασιν αὐτῆς (26 Ὀκτωβρίου 451) δι' εἰδικῆς Πράξεως, ἐπισφραγισθείσης καὶ κατὰ τὴν ΙΔ΄ συνεδρίασιν αὐτῆς (31 Ὀκτωβρ. 451), προήγαγε τὸν τότε Ἐπίσκοπον Ἱεροσολύμων Ἰουβενάλιον εἰς Πατριάρχην, διὰ τὸ εἶναι τὴν πόλιν τῶν Ἱεροσολυμιτῶν «Μητρόπολιν τοῦ Βασιλέως τῶν αἰώνων» καὶ κοιτίδα τοῦ Χριστιανισμοῦ, ἰσοβάθμιον καὶ ἰσότιμον ἐν τοῖς δικαίοις αὐτοῦ τοῖς Πατριάρχαις καὶ Ἐπισκόποις Ρώμης, Κωνσταντινουπόλεως, Ἀλεξανδρείας καὶ Ἀντιοχείας καὶ πέμπτον μετ' αὐτοὺς κατὰ τὴν σειρὰν τῶν πρεσβείων τῆς τιμῆς (λστ΄. Καν. Τρούλ. στ΄ Οἰκ. Συν.).

Τὸ μέγα καὶ σπουδαῖον τοῦτο γεγονός, τῆς διὰ μέσου τῶν δέκα καὶ πέντε ζοφερῶν καὶ χαλεπῶν αἰώνων καὶ δι' ἀγώνων σκληρῶν καὶ θυσιῶν αἵματος καὶ χρήματος ἀνυπολογίστου ἐπιβιώσεως τοῦ Πατριαρχείου Ἱεροσολύμων, ὡς ἱερᾶς Κιβωτοῦ, ἐν ᾗ διεφυλάχθησαν καὶ διετηρήθησαν ὡς κόρη ὀφθαλμοῦ ἥ τε ὀρθὴ διδασκαλία τῆς ἀμωμήτου ἡμῶν πίστεως, καθὰ αὕτη δογματικῶς διετυπώθη καὶ παρεδόθη ὑπὸ τῶν Θεοφόρων Πατέρων τῆς Ὀρθοδόξου Ἀνατολικῆς Ἐκκλησίας τοῦ Χριστοῦ καὶ ἡ αἴγλη καὶ αἱ παραδόσεις τῶν μεγαλειωδῶν ἐκκλησιαστικῶν ἱερῶν τελετουργιῶν τοῦ ἐνδόξου Βυζαντίου καὶ διασώζεται σώα καὶ ἀκεραία ἡ ἐν τῇ Ἁγίᾳ Γῇ τιμαλφὴς ἱερὰ καὶ ἐθνικὴ ἡμῶν παρακαταθήκη, ἧς ἡ κατὰ θείαν πρόνοιαν προνομιακῶς εἰς χεῖρας ἑλληνικὰς ἐμπιστευθεῖσα τιμὴ τῆς φρουρήσεως συνεχίζεται ὑπὸ τῶν ἀκοιμήτων ρασοφόρων στρατιωτῶν τῆς παλαιμάχου Ἁγιοταφικῆς Ἀδελφότητος, ἡ Ἐκκλησία Ἱεροσολύμων, δεῖν ἔγνω, ὅπως ἑορτάσῃ καὶ πανηγυρίσῃ ἐν πάσῃ δυνατῇ μεγαλοπρεπείᾳ καὶ ἐπιβλητικότητι.

Ἐπὶ τούτῳ Πατριαρχικῇ καὶ Συνοδικῇ διαγνώμῃ καὶ ἀποφάσει ἐνεκρίθη, ὅπως ὁ πανηγυρισμὸς οὗτος ἄρξηται διὰ μεγάλων Ἑσπερινῶν καὶ ἱερῶν Λειτουργιῶν ἐν τοῖς κυριωτέροις Παναγίοις Προσκυνήμασι, τοῦ Πανιέρου Ναοῦ τῆς τοῦ Σωτῆρος ἡμῶν Χριστοῦ Ἀναστάσεως ἐν Ἱεροσολύμοις, τῆς Βασιλικῆς τῆς Γεννήσεως ἐν Βηθλεὲμ καὶ τῆς Κοιμήσεως τῆς Θεοτόκου ἐν Γεθσημανῇ, ὡς καὶ διὰ καταλλήλων ἐν αὐτοῖς ἐκκλησιαστικῶν ὁμιλιῶν, ἐπιστεφθῇ δὲ διὰ τῆς ἐκδόσεως Πανηγυρικοῦ Τόμου, ἐν ᾧ θὰ δημοσιευθῶσι μελέται καὶ διατριβαὶ ἐγκρίτων καὶ λογίων Ἁγιοταφιτῶν Πατέρων καὶ δοκίμων συγγραφέων τῆς τε συγχρόνου ἐποχῆς καὶ τῶν παρῳχημένων αἰώνων, ἀναφερόμεναι εἴτε εἰς τὸ ἱστορικὸν γεγονὸς τῆς ἀνακηρύξεως τοῦ Πατριαρχείου Ἱεροσολύμων, εἴτε εἰς τὴν πολυσχιδῆ αὐτοῦ δρᾶσιν ὡς θεσμοῦ ἱεροῦ καὶ αἰωνοβίου, εἴτε εἰς τὰς ἐξόχους καὶ περισπουδάστους φυσιογνωμίας τῶν Πατριαρχῶν τοῦ ἐνδόξου θρόνου τοῦ Ἀδελφοθέου καὶ ἄλλων ἁγιοταφιτῶν πατέρων, εἴτε εἰς τὰ ἱστορικὰ καὶ ἀπαράγραπτα δίκαια καὶ προνόμια αὐτοῦ καὶ τὴν νομικὴν ἐν γένει θέσιν, εἴτε εἰς τοὺς διὰ τὰ Πανάγια Προσκυνήματα μακροὺς καὶ γιγαντιαίους ἀγῶνας αὐτοῦ. Ἀλλὰ καὶ ἄλλων λογίων καὶ ἐπιστημόνων Ἑλλήνων μελέται, σχετικαὶ πρὸς τὸ θέμα τοῦτο, γενήσονται εὐχαρίστως δεκταὶ πρὸς δημοσίευσιν ἐν τῷ Πανηγυρικῷ Τόμῳ. Πρὸς τοῦτο εἰδοποιοῦνται καὶ παρακαλοῦνται διὰ τοῦ παρόντος, ὅπως οἱ βουλόμενοι ἀποστείλωσιν ἐγκαίρως τὰς μελέτας αὐτῶν ἢ καὶ ἕτερον τυχὸν εὑρισκόμενον παρ' αὐτοῖς δημοσιεύσιμον στοιχεῖον, δυνάμενον νὰ διαφωτίσῃ τὴν ἐν λόγῳ ὑπόθεσιν καὶ συντελέσῃ εἰς πλουτισμὸν τοῦ Πανηγυρικοῦ τούτου Τόμου, ὅστις ἐν τῷ συνόλῳ αὐτοῦ θὰ ἀποτελέσῃ σπουδαίαν συμβολὴν εἰς τὴν ἱστορίαν τῆς Ἐκκλησίας Ἱεροσολύμων.

Ἤδη δὲ διὰ τὴν ἔκδοσιν τοῦ Πανηγυρικοῦ τούτου Τόμου, μετ' ἀπόφασιν τῆς Ἁγίας καὶ Ἱερᾶς Συνόδου τῆς Ἐκκλησίας Ἱεροσολύμων, κατηρτίσθη πενταμελὴς Ἐπιτροπή, ἥτις, ἀποτελουμένη ὑπὸ τῶν Ἀρχιμανδριτῶν Βενεδίκτου Παπαδοπούλου, Ἀριστοβούλου Μουσκίδου, Στεφάνου Παλάσκα, Ἰσιδώρου Μυρσιάδου καὶ τοῦ Μοναχοῦ Κλεοβούλου Καραπιπέρη, καὶ διατελοῦσα ὑπὸ τὴν αἰγίδα καὶ τὴν πεπνυμένην καθοδήγησιν τῆς Α. Θ. Μακαριότητος τοῦ Πατριάρχου Ἱεροσολύμων Κυρίου Τιμοθέου, ἀνέλαβε τὴν ἐπιμέλειαν καὶ φροντίδα τῆς καταστρώσεως τοῦ προγράμματος καὶ τῆς ἐκλογῆς τῆς δημοσιευτέας ὕλης ἐν τῷ εἰρημένῳ Τόμῳ.

Ὁ πανηγυρισμὸς οὗτος τοῦ Ἰωβιλαίου τοῦ Πατριαρχείου Ἱεροσολύμων, γιγνόμενος μάλιστα ὑπὸ τὰς πλέον δυσχερεῖς καὶ χαλεπὰς περιστάσεις καὶ βιωτικὰς συνθήκας, τὰς ὁποίας ἐδημιούργησεν, ὡς μὴ ὤφελεν, ἐν τῇ χώρᾳ ταύτῃ, ἐξ ἧς ἐξεπορεύθη ἡ διδασκαλία τοῦ Μεγάλου Διδασκάλου τῆς Εἰρήνης, ἡ μεγάλη ἀντίθεσις καὶ σύρραξις δύο λαῶν ἀντιμαχομένων, θὰ ἀποτελέσῃ σταθμὸν ἱστορικὸν ἐν τῷ βίῳ τοῦ Πατριαρχείου Ἱεροσολύμων καὶ ἀφετηρίαν νέας ἐξορμήσεως τῆς παλαιμάχου Ἁγιοταφικῆς Ἀδελφότητος πρὸς ἐκπλήρωσιν τῆς μεγάλης αὐτῆς ἀποστολῆς τῆς τόσον εὐγενοῦς ἅμα καὶ ζηλευτῆς καὶ εἰς ἄκρον ἐπιφθόνου. Ἀλλ' ἐπὶ πλέον ὁ πανηγυρικὸς θὰ ἀποτελέσῃ ζώπυρον καὶ ἐνθάρρυνσιν τῆς Ἁγιοταφικῆς ψυχῆς διὰ τοὺς ἀγῶνας, τοὺς ὁποίους συνεχίζει καὶ πρόκειται ν' ἀντιμετωπίσῃ ἐν τῷ μέλλοντι ὑπὸ συνθήκας νέας καὶ ὁρίζοντας εὐρυτέρους καὶ δυσχερεστέρους ἴσως καὶ πρὸς οὓς θὰ δεήσῃ, ἵνα

προσανατολισθῇ παλαίουσα πάντοτε διὰ τὰ ἀγαπητὰ Σκηνώματα Σιὼν τῆς Ἁγίας καὶ διὰ τὸ δεδοξασμένον καὶ πανύμνητον ὄνομα τοῦ Ὑψίστου, φανῇ δ' οὕτως ἀνταξία τῆς ὑψίστης τιμῆς, ἣν περιποιήσατο τῷ εὐσεβεῖ καὶ εὐλογημένῳ ἡμῶν Ἔθνει αὐτὸς ὁ Κύριος ἡμῶν Ἰησοῦς Χριστός. (Πρβλ. Ἰωάν. ΙΒ, 23).

Ἡ ἀπὸ πάσης πλευρᾶς ὑψίστη σημασία τοῦ ἑορτασμοῦ τοῦ ἐξαιρετικοῦ τούτου γεγονότος τῆς χιλιοστῆς πεντακοσιοστῆς ἐπετείου τοῦ Πατριαρχείου Ἱεροσολύμων εἶναι προφανὴς καὶ αὐτονόητος. Ὁ ἑορτασμὸς οὗτος ἐνδιαφέρει τὸ Πανελλήνιον καὶ σύμπασαν τὴν Χριστιανικὴν Ὀρθοδοξίαν διὰ τὰ ἐντὸς τῶν ὁρίων καὶ τῆς δικαιοδοσίας τοῦ Πατριαρχείου τούτου ἱερὰ κειμήλια, σεβάσματα καὶ ἐγκαλλωπίσματα τῆς ἁγίας ἡμῶν Θρησκείας. Θίγει τὴν χορδὴν πάσης ἑλληνικῆς καὶ ὀρθοδόξου χριστιανικῆς ψυχῆς διὰ τὸ ἐπιτελεσθὲν μέγα ἔργον τῆς διατηρήσεως καὶ διασώσεως τῶν Παναγίων τούτων Προσκυνημάτων μέχρι τῶν ἡμερῶν ἡμῶν ὑπὸ μιᾶς δρακὸς Ἑλλήνων μοναχῶν καὶ προκαλεῖ τὸν θαυμασμὸν διὰ τὴν καρτερίαν, τὴν αὐταπάρνησιν καὶ τὴν ἐν τῷ χειρισμῷ τῶν λεπτῶν καὶ εὐαισθήτων προσκυνηματικῶν ζητημάτων δεξιοτεχνίαν τοῦ Ἁγιοταφίτου. Ὁ ἑορτασμὸς οὗτος φέρει χαρακτῆρα εὐρύτατον καὶ δύναται νὰ προκαλέσῃ προσκυνηματικὸν συναγερμόν. Τὸ Πατριαρχεῖον ὅμως Ἱεροσολύμων, ἐνῷ χαίρει καὶ αἰσθάνεται ἰδιαιτέραν ὑπερηφάνειαν διὰ τὸν παρασκευαζόμενον τοῦτον ἑορτασμόν, οὐδὲν ἧττον συνέχεται συγχρόνως καὶ ὑπὸ συναισθήματος λύπης, διότι αἱ ἐν ταῖς ἡμέραις ταύταις χαλεπαὶ ἐν τῇ χώρᾳ ταύτῃ περιστάσεις, ἡ παντελὴς ἔλλειψις οἰκημάτων, κατεχομένων ὑπὸ προσφύγων καὶ ἄλλων μέσων ἀναπαύσεως ἐν τῇ Ἁγίᾳ Πόλει, αἱ περὶ τὴν συγκοινωνίαν δυσχέρειαι καὶ πλεῖστα ὅσα ἄλλα ἐπιπροσθοῦντα ἐμπόδια προοιωνίζονται, ὅτι ὁ ἑορτασμὸς περιορισθήσεται ἐντὸς οἰκογενειακοῦ ἁγιοταφικοῦ κύκλου. Εὔχεται παρὰ ταῦτα ὅπως ὁ Πανάγαθος Θεὸς εὐδοκήσῃ, ἵνα ἀρθῶσι τὸ ταχύτερον τὰ ἐμπόδια ταῦτα καὶ καταξιώσῃ τὸ Πατριαρχεῖον Ἱεροσολύμων, ἵνα δυνηθῇ καὶ προσκαλέσῃ εἰς τὴν ἁρίστην ταύτην πνευματικὴν πανδαισίαν καὶ τὰ λοιπὰ Πατριαρχεῖα καὶ τὰς Ἐκκλησίας πρὸς ὁμόφωνον δοξολογίαν καὶ αἶνον τοῦ ὀνόματος τοῦ Κυρίου ἐπὶ τῷ ἱστορικῷ τούτῳ διὰ τὸ Πατριαρχεῖον Ἱεροσολύμων γεγονότι.

Τὸ ὁριστικὸν πρόγραμμα τῆς ἐνάρξεως καὶ λήξεως τοῦ ἑορτασμοῦ τούτου ἀναγγελθήσεται κατὰ τὸ προσεχὲς ἔτος.

Ἐν Ἱερουσαλὴμ τῇ 24ῃ Φεβρουαρίου, 1950.

Η ΕΠΙΤΡΟΠΗ
Ἀρχιμ. ΒΕΝΕΔΙΚΤ. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ
Ἀρχιμ. ΑΡΙΣΤΟΒΟΥΛΟΣ Χ. ΜΟΥΣΙΚΙΔΗΣ
Ἀρχιμ. ΣΤΕΦΑΝΟΣ Χ. ΠΑΛΑΣΚΑΣ
Ἀρχιμ. ΙΣΙΔΩΡΟΣ ΜΥΡΣΙΑΔΗΣ
Μ. Κ. ΚΑΡΑΠΙΠΕΡΗΣ

THE ORTHODOX OBSERVER
VOL. XVI. No. 360 — MAY 15, 1950
Established 1934
A semimonthly record of the work, the thought and the news of the Greek Orthodox Church in the U.S.A.
Published by
The Greek Archdiocese Publications Association
Rev. Athenagoras T. Kokkinakis, Editor
Editorial Offices:
10 East 79th St., New York 21, N. Y.
Publication Office:
293 Seventh Avenue, New York 1, N. Y.
Entered as second-class matter Nov. 21, 1934, at the Post Office at New York, N.Y. under the Act of March 3, 1879.
SUBSCRIPTIONS
United States
For One year $3.00. — For two years $5.00.
Other countries $3.50 per year.
Fifteen Cents A Copy

ΤΟ ΩΡΑΙΟΤΕΡΟΝ ΔΩΡΟΝ ΔΙ' ΟΛΟΝ ΤΟ ΕΤΟΣ

πρὸς συγγενεῖς σας ἢ φίλους ἢ ἐδῶ ἢ στὴν Ἑλλάδα
εἶναι μία ἐτησία ἢ δύο ἐτῶν συνδρομὴ εἰς τὸν

«ΟΡΘΟΔΟΞΟΝ ΠΑΡΑΤΗΡΗΤΗΝ»

Συνδρομὴ προπληρωτέα, διὰ τὰς Ἡνωμένας Πολιτείας
ΔΙ' ΕΝ ΕΤΟΣ ΔΟΛΛ. 3.00. — ΔΙΑ ΔΥΟ ΕΤΗ ΔΟΛΛ. 5.00.
Ἐτησία συνδρομὴ δι' Ἑλλάδα καὶ ἄλλας χώρας $3.50.

Στείλατε καθαρογραμμένα τὸ ὄνομα καὶ τὴν διεύθυνσιν ἐκείνου τὸν ὁποῖον θέλετε νὰ ἐγγράψετε εἰς τὴν διεύθυνσιν:

ORTHODOX OBSERVER, 10 EAST 79th STREET, NEW YORK, 21, N. Y.

ΒΑΣΙΛΕΙΟΥ ΕΥΘΥΜΙΟΥ, Πρωτοπρεσβυτέρου
Ἱερ. Προϊσταμένου τοῦ Καθεδρικοῦ Ναοῦ Ν. Ὑόρκης

Ἡ Ὀρθόδοξος Ἐκκλησία καὶ ὁ Ἀπόδημος Ἑλληνισμός

Εἰς τὰ προηγούμενα ἄρθρα ἐξητάσαμεν μερικοὺς Ἕλληνας ἀποδήμους διὰ ν' ἀποδειχθῇ ὅτι ἐκεῖνοι μόνον διετήρησαν τὰ φυλετικά των ἰδανικά, ποὺ ἦσαν συνηνωμένοι μὲ τὴν πίστιν τῶν πατέρων των. Αὐτὴ ἡ ἀλήθεια ἐφαρμόζεται καὶ εἰς εὐρύτερον κύκλον. Ὅ,τι συμβαίνει εἰς τὰ ἄτομα τὸ αὐτὸ γίνεται καὶ εἰς ὁμάδας. Τοιαύτη ὑπῆρχεν εἰς τὴν Ἀμερικήν, πρὶν ἡ ἀκόμη σχηματισθῇ ὁ ὠργανωμένος Ἑλληνισμός. Ἦκμασεν ἐπὶ ἀρκετὸν διάστημα καὶ ἔπειτα ἐξηφανίσθη διότι δὲν ὑπῆρχεν ἀκόμη ἡ σώτειρα κιβωτὸς καὶ τῶν ἀποδήμων ποὺ εἶναι Ὀρθόδοξος Ἑλληνικὴ Ἐκκλησία. Ὀνομάζεται ὁ συμπαγὴς αὐτὸς Ἑλληνισμὸς «Νέα Σμύρνη τῆς Φλωρίδος».

Ἀξίζει τὸν κόπον νὰ μελετήσωμεν ὑπὸ ποίας συνθήκας ἱδρύθη αὐτὸς ὁ συνοικισμὸς καὶ ποῖα γεγονότα συνετέλεσαν διὰ νὰ ἐξαφανισθῇ καὶ τοιουτοτρόπως νὰ ἐξαγάγωμεν πολύτιμα συμπεράσματα.

Οἱ Ἕλληνες ἀπὸ τῆς ἁλώσεως τῆς Κωνσταντινουπόλεως καὶ ἑξῆς εὑρισκόμενοι ὑπὸ ἀφόρητον ζυγὸν ἤθελον διακαῶς νὰ μεταναστεύσουν. Ὁ σκοπός των ἦτο νὰ καλλιτερεύσουν τὴν τύχην των καὶ νὰ ὠφελήσουν μὲ τὴν οἰκονομικήν των ἐξασφάλισιν καὶ τὸν ἑαυτόν των καὶ τοὺς δικούς των καὶ τὴν πατρίδα. Ἐπειδὴ δὲ ἡ Ἀμερικὴ μετὰ τὴν ἀνακάλυψίν της καὶ πρὸ πάντων μετὰ τὴν ἀπελευθέρωσίν της ἀπὸ τὸν Ἀγγλικὸν ζυγὸν ὁλοένα προώδευεν, προσείλκυσε καὶ τὴν προσοχὴν τῶν ἰδικῶν μας. Λαχταροῦσαν νὰ ἔλθουν εἰς τὸ παρθένον ἐδῶ ἔδαφος διὰ νὰ ἀναπτύξουν τὰς φυσικάς των ἱκανότητας. Τοιαύτη εὐκαιρία παρουσιάσθη ὀλίγα ἔτη πρὸ τῆς Ἀμερικανικῆς ἀνεξαρτησίας. Κατὰ τὸ 1765 ὁ Κυβερνήτης τῆς Φλωρίδος ἐκάλεσε μετανάστας διὰ προκηρύξεως. Ἐπρωτοστάτησαν εἰς τὸ σχέδιον αὐτὸ οἱ SIR WILLIAM DUNCAN AND DR. TURNBULL καὶ κατώρθωσαν νὰ φέρουν 1500 ἀποίκους Ἕλληνας, Ἰταλοὺς καὶ Μινορκέζους. Ὁ τελευταῖος διὰ νὰ πραγματοποιήσῃ τὸ πρόγραμμά του διεκήρυξεν ὅτι τὸ κλῖμα τῆς Φλωρίδος ἔχει μεγάλην ὁμοιότητα μὲ τὸ τῆς Μικρᾶς Ἀσίας, ὅπου ἔζησε μάλιστα ἐπὶ πολλὰ ἔτη. Αὐτὸς κατήγετο μὲν ἀπὸ τὴν Σκωτίαν ἀλλ' ἐνυμφεύθη τὴν Σμυρναίαν Μαρίαν. Κατὰ τὸ 1767 εἶχε κάμει αἴτησιν εἰς τὴν Τουρκικὴν Κυβέρνησιν διὰ νὰ πραγματοποιήσῃ τὸν σκοπὸν τῆς μεταναστεύσεως. Ἀλλ' ἡ αἴτησις ἀπερρίφθη μὲ διαφόρους προφάσεις. Τότε ἠναγκάσθη νὰ στρατολογήσῃ διαφόρους Ἕλληνας, περίπου 200 ἀπὸ τὰ νότια τῆς Πελοποννήσου, διότι αὐτοὶ δὲν ὑπετάγησαν εἰς τὸν ζυγὸν καὶ διὰ τοῦτο καὶ ἡ Τουρκικὴ Κυβέρνησις δὲν ἠδύνατο νὰ ἐπέμβῃ. Τὰ τρία αὐτὰ στοιχεῖα τῶν Ἑλλήνων, τῶν Ἰταλῶν καὶ τῶν Μινορκέζων διέκειντο ἐχθρικῶς πρὸς ἄλληλα. Πρὸ πάντων οἱ τελευταῖοι μολονότι ἦσαν Ἄγγλοι ὑπήκοοι ἐνεπνέοντο ὅμως ἀπὸ τὸν φανατισμὸν τῆς Ρωμαϊκῆς Ἐκκλησίας καὶ διὰ τοῦτο ἀπηχθάνοντο τοὺς Ἕλληνας, τοὺς ὁποίους ἐθεώρουν αἱρετικοὺς καὶ ὅτι προσήγγιζον πρὸς τοὺς ἐπισκοπιανούς.

Ἡ μόνη ἐλπὶς τῶν ξενητευμένων Ἑλλήνων ἦτο ὅτι θὰ ἐτύγχανον προστασίας ὑπὸ τοῦ ὀργανισμοῦ τῆς μεταναστεύσεως των κ. A. TURNBULL διότι εἶχε συζευχθῇ Ἑλληνίδα. Ἐπειδὴ μάλιστα ὁ σύζυγός της ἔδωκε πρὸς τιμήν της καὶ τὸ ὄνομα τῆς γενετείρας της εἰς τὸν συνοικισμὸν αὐτὸν καὶ τὸν ὠνόμασε «Νέα Σμύρνη», ἐνόμισαν ὅτι θὰ ἐξελιχθοῦν εἰς καλῶς ὠργανωμένην ὁμάδα. Πράγματι ἡ Σμυρναία αὐτὴ Ἑλληνὶς διεδραμάτισε σπουδαῖον πρόσωπον εἰς τὴν κοινωνικὴν ζωὴν τοῦ τόπου.. Ἕνας συγγραφεύς, ὁ κ. G. DOGGET εἰς τὸ βιβλίον του τὸ ἐπιγραφόμενον «DR. ANDREW TURNBULL AND THE NEW SMYRNA COLONY 1919».

Ἰδοὺ πῶς ἀποφαίνεται περὶ τῆς Ἑλληνίδος αὐτῆς:

"Mrs. Turnbull was courageous and an aristocratic lady, and a true partner of her husband. Not only did she play an important role in the undertaking, but she was also a social leader and reared seven children to take a creditable part in the history of Florida and south Carolina."

Παρ' ὅλην τὴν εὐστροφίαν τοῦ πνεύματός της ἡ Ἑλληνὶς αὐτὴ καὶ τὸν καλὸν χαρακτῆρά της δὲν κατώρθωσε νὰ μαλάξῃ τὴν σκληρότητα τοῦ συζύγου της ἀπέναντι τῶν κατωτέρων του, τῶν Ἑλλήνων μεταναστῶν. Διὰ τοῦτο ἠναγκάσθησαν αὐτοὶ πιεζόμενοι νὰ ἐγκαταλείψουν τὴν Νέαν Σμύρνην καὶ νὰ ὑπάγουν εἰς τὸν Ἅγιον Αὐγουστῖνον. Ἐκεῖ διετηρήθησαν μερικὰς ἀκόμη δεκαετηρίδας καὶ κατόπιν ἐξηφανίσθησαν. Ἡ συμπατριώτισσά των Μαρία παρ' ὅλας τὰς προσπαθείας της δὲν ἠμπόρεσε νὰ ἀποτρέψῃ τὸ μοιραῖον. Αὐτὴ εἶχεν ἀρκετὴν περιουσίαν, τὴν ὁποίαν ἐκληρονόμησεν ἀπὸ τὸν ἀποθανόντα σύζυγόν της διὰ διαθήκης κατὰ τὸ 1792, καὶ ἔδωκε σχετικὴν ἀνατροφὴν εἰς τὰ τέκνα της, ἀλλὰ τί μποροῦσε νὰ κάμῃ ἓν ἄτομον διὰ νὰ ἀποφευχθῇ τὸ πρόβλημα τῆς ἀφομοιώσεως; Ἡ Ἑλληνὶς αὐτὴ παρ' ὅλην τὴν προσπάθειαν καὶ τὴν ἀφιέρωσίν της εἰς ἔργα εὐποιΐας δὲν ἄφηκεν ἴχνη φωτεινὰ τοῦ περάσματός της. Ὅταν ἀπέθανεν εἰς ἡλικίαν 68 ἐτῶν ἐλησμονήθη καὶ μόνον παραμένει ἓν ἐπιτύμβιον εἰς τὴν Ἐκκλησίαν τοῦ Ἁγίου Φιλίππου εἰς τὸ Τσάρλεστον μὲ τὴν ἑξῆς ἐπιγραφήν:

"Sacred to the memory of Maria Gracia Turnbull, relict and consort of Dr. Andrew Turnbull, she departed this life August 2nd, 1798, aged 68 years."

Τὸ συμπέρασμα εἶναι ὅτι δὲν θὰ

Ἡ Ἑορτὴ τῆς Μητέρας

Πρεσβ. ΓΕΩΡΓΙΟΥ ΠΑΠΑΔΕΑ

Μία ἀπὸ τὲς συγκινητικώτερες ἡμέρες τοῦ ἔτους εἶναι ἡ καθιερωμένη Ἡμέρα τῆς Μητρός. Εἶναι ἡμέρα τὴν ὁποίαν ἔπρεπε νὰ ξεχωρίσουν ὅλες αἱ φυλὲς τοῦ κόσμου, διότι ἡ Μητέρα ἀνήκει εἰς ὅλον τὸν κόσμον. Ἡ μεγαλειώδης αὐτὴ σκέψις τοῦ πανηγυρισμοῦ τῆς ἡμέρας αὐτῆς εἶναι προϊὸν τοῦ Ἀμερικανικοῦ πνεύματος, ἀλλὰ καὶ ἄνθισμα γενικὸν τῆς αἰσθηματικότητος ὅλων τῶν φυλῶν ποὺ μαζὶ ἀποτελοῦν τὸν πληθυσμὸν τῆς εὐλογημένης αὐτῆς χώρας.

Πολὺ ἐπιτυχῶς ὡρίσθη ὁ Μάϊος ὡς ἑορτασμὸς τῆς Ἡμέρας τῆς Μητρὸς διότι ἡ μητέρα χαρίζει τὴν ἄνοιξιν τῆς ζωῆς μὲ τὰ παιδιά της καὶ διότι ἡ ἄνοιξις μὲ τὰ ποικιλόχρωμα καὶ εὔοσμα λουλούδια της καὶ τὸ γλυκοκελάδημα τῶν πουλιῶν της θὰ μποροῦσεν ἐπαξίως νὰ στολίσῃ καὶ νὰ τραγουδήσῃ τὴν δόξαν τῆς Μητέρας.

Λόγια δὲν ἐπαρκοῦν ποτὲ νὰ περιγράψουν κατὰ βάθος καὶ κατὰ πλάτος τὸ μεγαλεῖον τῆς καρδιᾶς τῆς μάννας.

Μιὰ Ἑβραϊκὴ παροιμία λέγει: «Ὁ Θεὸς δὲν μποροῦσε νὰ βρίσκεται παντοῦ καὶ δι' αὐτὸ ἐδημιούργησε τὲς μητέρες.» Καὶ δικαίως, διότι αἱ μητέρες δημιουργοῦν καὶ ἔχουν ψυχικὴν δύναμιν ἀνυπέρβλητη. Αἱ μητέρες σὰν τοὺς καλλιτεχνικοὺς γλύπτας, μὲ τὴν σμίλη τῆς ὑπομονῆς των λαξεύουν τὲς ψυχὲς τῶν παιδιῶν των καὶ τὲς δίνουν καλλιτεχνικὴν μορφήν. Αἱ μητέρες εἶναι ζωγράφοι, ποὺ μὲ τὲς πινελιὲς τῆς ἀγάπης, στοργῆς καὶ ἀφοσιώσεώς των παρουσιάζουν ἔργα τέχνης ἀριστουργηματικά. Αἱ μητέρες οἰκοδομοῦν ὄχι κτίρια ὑλικά, ποὺ ὑπόκεινται εἰς φθοράν, ἀλλὰ ναοὺς τοῦ Θεοῦ στὲς καρδιὲς τῶν σπλάχνων των, ναοὺς ποὺ μένουν ὡς μνημεῖα αἰώνια, ἄφθαρτα.. Σὰν μάγισσες, μὲ ἕνα κούνημα τοῦ μαγικοῦ ραβδιοῦ τῆς ἀγάπης των, μεταβάλλουν τὰ ἄσχημα σ' ὡμορφα καὶ σώζουν ἐκείνους ποὺ βαδίζουν στὸν κατηφορικὸ δρόμο τοῦ αἰωνίου χαμοῦ.

Ἡ λέξις μητέρα εἶναι συνώνυμος μὲ τὴν αὐτοθυσίαν, αὐτοθυσία, ποὺ εἶναι ἀποτέλεσμα τῆς ἀπεριορίστου ἀγάπης της. Ὁ πατέρας μπορεῖ διὰ τὸν ἕνα ἢ ἄλλον λόγον νὰ μὴ γυρίσῃ νὰ κυττάξῃ τὸ παιδί του, τὰ ἀδέλφια μπορεῖ ἀναμεταξύ των νὰ μαλώσουν καὶ νὰ γίνουν ἄσπονδοι ἐχθροί, ὁ ἄνδρας μπορεῖ νὰ ἀφήσῃ τὴν γυναῖκά του καὶ ἡ γυναῖκα τὸν ἄνδρα, ἀλλ' ἡ ἀγάπη τῆς μάννας τὰ ὑπομένει ὅλα.

Καθημερινῶς βλέπουμε μητέρες νὰ πίνουν τὸ φαρμακερὸ ποτήρι τῆς δυστυχίας καὶ ἀπογοητεύσεως, καὶ ὅμως δὲν ἀπελπίζονται. Πολεμοῦν μὲ γενναιότητα ψυχικὴν ὅλες τὲς δυστυχίες καὶ ἀντιξοότητες μὲ μόνον ὅπλον των τὴν μητρικὴν στοργήν. Ἡ μάννα περιμένει τὸν γυιό της νὰ μετανοήσῃ καὶ νὰ ἐπανέλθῃ στὸ δρόμο τῆς ἀρετῆς.

Τὴν παραστρατημένην κόρη της, τὴν ὁποίαν κατηγορεῖ ὅλος ὁ κόσμος, τὴν ὑπερασπίζει καὶ δραματίζεται τὴν ἡμέραν τῆς ἐπιστροφῆς καὶ μετανοίας.

Τὴν ἀπεριόριστη ἀγάπη καὶ στοργὴ τῆς μάννας ἐζωγράφισε μὲ τὰ ζωντανώτερα χρώματα ἕνας ποιητὴς ὡς ἑξῆς: Κάποιο παιδί, μοναχοπαῖδι ἀγόρι, ἀγάπησε μιᾶς μάγισσας τὴν κόρη. Ἡ κόρη ἔθεσε τὸν ἑξῆς ὅρον εἰς τὴν ἀγάπην τους. Ἐζήτησε τῆς μάννας του τὴν καρδιὰ νὰ τὴν ρίξῃ καὶ νὰ τὴν φάῃ τὸ σκυλλί της. Ὁ νέος ξετρελλαμένος μὲ τὴν νέαν κόρην, παρέβλεψε κάθε σύνδεσμον μὲ τὴν μητέρα ποὺ τὸν ἐγέννησε, τὸν ἐγαλούχησε, τὸν ἀνέθρεψε καὶ ἐθυσίασε τὴν ζωήν της γι' αὐτόν, τρέχει καὶ σκοτώνει τὴν μάννα του, καὶ ξεριζώνει τὴν καρδιά της. Βαστάζοντάς την, τρέχει τὸν κατήφορο διὰ νὰ προσφέρῃ τὴν καρδιὰ στὴν ἐρωμένην του καὶ σὲ μιὰ στιγμὴ σκοντάφτει. Κυλάει ὁ γυιὸς καὶ ἡ καρδιὰ κυλάει καὶ τὴν ἀκούει νὰ κλαίῃ καὶ νὰ μιλάῃ. Ὁμιλεῖ ἡ μάννα στὸ παιδὶ καὶ λέγει: «Μήπως χτύπησες ἀγόρι μου;»...καὶ κλαίει.

Πολλοὶ μεγάλοι ἄνδρες ὀφείλουν τὴν ἐπιτυχίαν τῆς ζωῆς των εἰς τὲς μητέρες των. Τὰ πρῶτα διδάγματά του, ὁ μεγάλος αὐτὸς πατὴρ τῆς Ἐκκλησίας, Βασίλειος ὁ Μέγας, ἐδιδάχθη ἀπὸ τὴν μητέρα του τὴν Ἐμμέλειαν. Ὁ Ἰωάννης ὁ Χρυσόστομος, ἕνας ἀπὸ τοὺς μεγαλυτέρους ρήτορας καὶ συγγραφεὺς τοῦ Χριστιανισμοῦ ἔχασε τὸν πατέρα του ὀλίγον μετὰ τὴν γέννησίν του. Ἡ μητέρα του Ἀνθοῦσα, μόλις 20 ἐτῶν ἀφωσιώθη μόνον εἰς τὸ παιδί της καὶ ἀφιέρωσεν ὅλην τὴν ζωήν της διὰ τὴν ἀνάπτυξίν του. Τὸ ἀποτέλεσμα βέβαια ἦτο λαμπρότατον.

Πάντοτε ζωηρὸν θὰ εἶναι τὸ παράδειγμα τῆς μητέρας τοῦ Ἱεροῦ Αὐγουστίνου, τῆς Μόνικας. Ἡ ἀγωνίστρια αὐτὴ πραγματικῶς εἶχε μεγάλα ἐμπόδια νὰ ὑπερπηδήσῃ. Ἐζοῦσε στὸν 4ον αἰῶνα ὁπότε ὑφίσταντο ἀκόμη οἱ εἰδωλολάτραι καὶ ἦτο συνειθισμένον φαινόμενον ἕνα μέλος τοῦ ἀνδρογύνου νὰ προσκυνῇ τὰ εἴδωλα καὶ τὸ ἄλλο τὸν Χριστόν. Τέτοια ἦτο ἡ ὑπόθεσις τῆς Μόνικας. Ἡ θερμὴ πίστις της ὅμως ἦτο ἀποτελεσματική. Ἡ προσευχή της γρήγορα ἐκέρδισε τὸν ἄνδρα της Πατρίκιον ὁ ὁποῖος ἦτο ἔκλυτος καὶ δοῦλος τῶν παθῶν του. Ὁ υἱός της Αὐγουστῖνος εἶχε μεγάλην φιλοσοφικὴν παίδευσιν, ἀλλὰ ἐνωρὶς παρεδόθη στὲς ἀσωτεῖες. Ἡ μητέρα του δὲν ἀπεγοητεύετο, ἀλλ' ἐστήριζε τὲς ἐλπίδες της στὴν θείαν Πρόνοιαν. Καὶ ὅταν ἀργότερα μετηνόησεν ὁ υἱός της, ὁ Ἐπίσκοπος Μεδιολάνων Ἀμβρόσιος εἶπεν ὅτι «τὰ δάκρυα μιᾶς τέτοιας μητέρας δὲν μποροῦσαν νὰ πᾶνε χαμένα». Μετὰ ταῦτα ὁ ἱερὸς Αὐγουστῖνος κατέλαβε θέσιν

(Συνέχεια εἰς τὴν 11ην σελ.)

ἐξηφανίζοντο οἱ Ἕλληνες αὐτοὶ Ὀρθόδοξοι κατὰ τὴν ἐποχὴν ἐκείνην ἂν ὑπῆρχεν Ἐκκλησία Ἑλληνικὴ Ὀρθόδοξος ποὺ θὰ ἐχρησίμευεν ἡ σώτειρα Κιβωτὸς τῶν ἰδανικῶν μας. Πολὺ ζωντανὸν καὶ σωτήριον παράδειγμα διὰ τοὺς ἀποδήμους Ἕλληνας.

ΑΠΟΨΕΙΣ ΚΑΙ ΠΑΡΑΤΗΡΗΣΕΙΣ

Η ΑΠΟΣΤΟΛΗ ΤΗΣ ΜΗΤΕΡΑΣ

Η ΕΟΡΤΗ ΤΗΣ ΜΗΤΕΡΑΣ ἐγένετο καὶ πάλιν ἀφορμὴ νὰ ἀκουσθοῦν ἀπὸ τὰ βήματα τῶν Ἐκκλησιῶν καὶ νὰ γραφοῦν εἰς τὸν τύπον ὕμνοι καὶ ἔπαινοι διὰ τὸ ἱερὸν πρόσωπον τῆς Μητέρας. Εἶναι πράγματι δικαιολογημένοι καὶ οἱ ὕμνοι καὶ οἱ ἔπαινοι, ἰδίως ὅταν περιγράφουν τὰ προσόντα τῆς Χριστιανῆς Μητέρας, ἡ ὁποία ἔχει τὴν συναίσθησιν ὅτι τὸ καθῆκον της εἶναι ὄχι μόνον νὰ ἀναθρέψῃ ἁπλῶς τὰ παιδιά της, ἀλλὰ νὰ τὰ ἀναθρέψῃ χριστιανικά, ἐμφυτεύουσα εἰς τὰς τρυφερὰς ψυχὰς αὐτῶν τὴν εὐλάβειαν, τὴν πίστιν, τὴν ἀγάπην πρὸς τὸν Ἰησοῦν Χριστὸν καὶ τὴν Ἐκκλησίαν Αὐτοῦ. Μόνον ὑπὸ τοιαύτας προϋποθέσεις τὸ ἔργον τῆς μητέρας εἶναι ἄξιον ἐπαίνων ἀλλὰ καὶ ἄξιον τῶν πολλαπλῶν θυσιῶν καὶ τῶν δακρύων της. Ἡ ἐπιτυχία τοῦ ἔργου της ἐξαρτᾶται ἀπὸ τὴν προσοχὴν ποὺ θὰ ἐπιδείξῃ εἰς τὸν θρησκευτικὸν καταρτισμὸν τῶν παιδιῶν της. Ἀπὸ τὸ παράδειγμα ποὺ θὰ ζωντανεύῃ ὅλας τὰς εὐγενεῖς ὑποδείξεις της. Ἀπὸ τὴν γλυκεῖαν αὐστηρότητα διὰ τῆς ὁποίας θὰ ἐγκύπτῃ εἰς τὰ παραπτώματα τῶν παιδιῶν της. Ἀπὸ τὴν προσευχὴν ποὺ θὰ κάνῃ τακτικὰ μαζὺ μὲ τὰ παιδιὰ καὶ τὸν σύζυγόν της πρὸ τοῦ Εἰκονοστασίου τοῦ σπιτιοῦ της. Χωρὶς αὐτὰ τὰ χαρακτηριστικὰ δὲν ἐπιτυγχάνει καμμία μητέρα ἐκεῖνο ποὺ ἀναμένει ὁ κόσμος ἀπὸ αὐτήν. Ὁ κόσμος ἀναμένει ἀπὸ τὰς μητέρας νὰ πλουτήσουν τὴν Κοινωνίαν μὲ χαρακτῆρας ἠθικούς. Ἡ ἀνάδειξις ὅμως ἠθικῶν χαρακτήρων εἶναι ἀδύνατος χωρὶς θρησκευτικότητα. Διὰ τοῦτο ἡ κάθε μητέρα καὶ ἰδίως κάθε Ὀρθόδοξος Μητέρα πρέπει νὰ προσέξῃ τὸ πνευματικὸν στοιχεῖον τῆς ἀνατροφῆς. Δὲν χρειάζεται παρὰ νὰ ζητήσῃ μὲ τὴν προσευχήν της τὴν βοήθειαν τῆς Θεοτόκου Μητρὸς καὶ τοῦ Κυρίου ἡμῶν καὶ νὰ ἀποδεικνύῃ μὲ τὸ παράδειγμά της εἰς τὰ παιδιά της τὴν εὐλάβειαν καὶ τὴν βαθεῖαν θρησκευτικότητά της. Ὅταν θὰ ἐπιτύχῃ αὐτὸ ἂς εἶναι βεβαία κάθε Ὀρθόδοξος Μητέρα ὅτι θὰ ἐπιτύχῃ εἰς τὴν ἀποστολήν της.

—✣—

Ο ΣΥΛΛΟΓΟΣ ΤΩΝ ΑΠΟΦΟΙΤΩΝ

ΛΙΑΝ ΕΥΣΤΟΧΟΣ ΠΡΑΓΜΑΤΙ ἡ ἰδέα τῆς ἱδρύσεως τοῦ Συλλόγου τῶν ἀποφοίτων τῆς Θεολογικῆς μας Σχολῆς. Τὸ ἄρθρον τοῦ καταστατικοῦ τὸ καθορίζον ὡς σκοπὸν τοῦ Συλλόγου τὴν βοήθειαν τῆς τροφοῦ Σχολῆς ὁμιλεῖ διὰ τὴν εὐγένειαν τῶν ψυχῶν τῶν νέων μας Κληρικῶν, ἀντιλαμβανομένων τὸ καθῆκον των πρὸς τὴν πνευματικὴν μητέρα των ἡ ὁποία τοὺς ἐτοποθέτησε ποιμένας καὶ ἀρχηγοὺς μέσα εἰς τὸ Σῶμα τῆς Ἐκκλησίας. Διὰ τῆς πράξεώς των ταύτης ἀναμφιβόλως οἱ ἀπόφοιτοι τῆς Σχολῆς ἀποδεικνύονται ἄξιοι τῶν μόχθων τοῦ Πατριάρχου, τοῦ Σχολάρχου τοῦ τέως καὶ τοῦ νῦν, τῶν δαπανῶν τῆς Ὁμογενείας, ἀλλὰ καὶ τῶν βλέψεων καὶ τῶν ἐλπίδων τοῦ νῦν Ἀρχιεπισκόπου ἡμῶν, ἀποφανθέντος ὅτι ἡ Ἀρχιεπισκοπὴ δὲν χρειάζεται παρὰ μόνον Κληρικοὺς τῆς ἐν Ἀμερικῇ Θεολογικῆς Σχολῆς μας, κατηρτισμένους ἐπιστημονικῶς, ἀντιλαμβανομένους τὴν ἀποστολήν των καὶ τιμῶντας τὰς ἱερὰς Παραδόσεις τῆς Ἐκκλησίας των. Εὐτυχῶς, χάριτι Κυρίου, τοιούτους ἀποδίδει ἡ Σχολὴ εἰς τὴν Ἐκκλησίαν καὶ εὐχόμεθα ἵνα ἀποδώσῃ περισσοτέρους καὶ καλλιτέρους μελλοντικῶς.

—✣—

Ο ΠΑΤΡΙΑΡΧΙΚΟΣ ΕΡΑΝΟΣ

ΚΑΘ' Α ΑΝΕΚΟΙΝΩΣΕ τὸ Γραφεῖον τοῦ Πατριαρχικοῦ ἐράνου πολλοὶ Ὁμογενεῖς ἀδελφοί μας ἔκαμαν τὸ καθῆκον των πρὸς τὸ Οἰκουμενικόν μας Πατριαρχεῖον διὰ τῆς προσφορᾶς των εἰς τὸν πρὸς ἀνέγερσιν τοῦ ἀποτεφρωθέντος Πατριαρχικοῦ Οἴκου πανελλήνιον ἔρανον. Παρετηρήθη ὅμως ὅτι πολλαὶ περιφέρειαι καὶ Κοινότητες ἀκόμη δὲν συνεπλήρωσαν τὸ ποσὸν τὸ ὁποῖον ὑπεδείχθη εἰς αὐτὰς ὡς ἀναλογοῦν διὰ τὴν ἐξασφάλισιν τῆς δαπάνης τῆς Οἰκοδομῆς. Ἀναμφιβόλως εἶναι καθῆκον ἐπιβεβλημένον τοῦ Ἱεροῦ Κλήρου νὰ ὑπενθυμίσῃ τόσον εἰς τὰ Συμβούλια τῶν Κοινοτήτων καὶ τῶν Φιλοπτώχων Ἀδελφοτήτων, ὅσον καὶ εἰς τὸ ἐκκλησίασμα ὅτι πρέπει νὰ συντελέσουν ὥστε νὰ καλυφθῇ ἡ ἀναλογία των τὸ συντομώτερον διὰ νὰ δυνηθῇ τὸ Πατριαρχεῖον μας νὰ στεγασθῇ συντόμως εἰς κατάλληλον οἰκοδόμημα ποὺ θὰ τιμᾷ τὴν Ὁμογένειάν μας καὶ τὴν Ἐκκλησίαν μας.

—✣—

ΤΟ ΕΚΠΑΙΔΕΥΤΙΚΟΝ ΜΑΣ ΖΗΤΗΜΑ

ΤΟ ΕΚΠΑΙΔΕΥΤΙΚΟΝ Συμβούλιον τῆς Ἀρχιεπισκοπῆς ἀπεφάσισε καὶ ἐξέδωκε φυλλάδιον πρὸς διανομὴν εἰς τοὺς Ναοὺς διὰ τοῦ ὁποίου ἐξηγοῦνται λεπτομερῶς οἱ λόγοι διὰ τοὺς ὁποίους οἱ Ὁμογενεῖς γονεῖς πρέπει νὰ ἐπιμένουν ὥστε τὰ παιδιά των νὰ ἐκμάθουν καὶ νὰ ὁμιλοῦν τὴν γλῶσσαν τῶν Πατέρων μας. Πάντες πρέπει νὰ προσέξουν τὸ περιεχόμενον τοῦ φυλλαδίου τούτου ἐκθέτοντος εἰς ὀλίγας γραμμὰς τὸ πρόβλημά μας εἰς τὴν λύσιν τοῦ ὁποίου δύνανται νὰ συμβάλλουν ἐκτὸς τοῦ Ἱεροῦ Κλήρου, τῶν ἀρτίως κατηρτισμένων διδασκάλων καὶ οἱ γονεῖς διὰ τρόπου ἐπαγωγοῦ χειραγωγοῦντος τὰ παιδιὰ εἰς τὰ Σχολεῖα μας καὶ ἀποδεικνύοντες διὰ τοῦ παραδείγματός των, διὰ τῆς ὁμιλίας των δηλαδή, τὴν χρησιμότητα τῆς ἐκμαθήσεως τῆς γλώσσης τοῦ Εὐαγγελίου.

Ο ΟΡΘΟΔΟΞΟΣ ΑΜΒΩΝ

Τὸ Περιεχόμενον τῆς Ἐλπίδος

Ἀρχιμ. ΑΘΗΝΑΓΟΡΑ ΚΟΚΚΙΝΑΚΗ

Ἀδελφοί, ὅταν ὁ Θεὸς ἔδωκε κάποτε ὑπόσχεσιν εἰς τὸν Ἀβραὰμ ὠρκίσθηκε. Ἐπειδὴ δὲ δὲν ὑπῆρχεν ἀνώτερος διὰ νὰ ὀρκισθῇ εἰς αὐτὸν ὠρκίσθηκε εἰς τὸν ἑαυτόν του καὶ εἶπεν εἰς τὸν Ἀβραάμ: «Σταθερὰ θὰ εἶναι πρὸς σὲ ἡ εὐλογία μου. Θὰ πληθύνω τὸ γένος σου». Καὶ ὁ Ἀβραὰμ ἔκαμε ὑπομονὴν καὶ εἶδε τὴν ὑπόσχεσιν ἐκτελεσμένην. Οἱ ἄνθρωποι συνήθως παίρνουν ὅρκον σὲ μεγαλύτερον ἀπὸ τὸν ἑαυτόν των. Μὲ τὴν βεβαίωσιν ποὺ παρέχει ὁ ὅρκος τίθεται τέρμα εἰς τὴν διαφωνίαν των. Καὶ ὁ Θεὸς διὰ νὰ δείξῃ εἰς ἐκείνους ποὺ ἐκληρονόμησαν τὴν ὑπόσχεσίν του καὶ ἐπὶ πλέον διὰ νὰ δείξῃ ὅτι δὲν θὰ ἀλλάξῃ τὴν ἀπόφασίν του τὴν ἐστήριξε εἰς τὸν ὅρκον. Διὰ τῶν δύο αὐτῶν σταθερῶν ἀποδείξεων, τῆς ὑποσχέσεως καὶ τοῦ ὅρκου, φανερώνεται ὅτι εἶναι ἀδύνατον νὰ ψευσθῇ ὁ Θεός. Εἰς αὐτὴν τὴν ὑπόσχεσιν καὶ ἡμεῖς κατεφύγαμεν. Εἰς αὐτὴν εὑρίσκομεν δυνατὸν στήριγμα διὰ νὰ πιασθοῦμεν ἀπὸ τὴν ἐλπίδα της, ποὺ εἶναι διὰ τὴν ψυχήν μας σὰν ἄγκυρα σταθερὰ καὶ ἀσάλευτη. Δι' αὐτῆς περνοῦμεν τὸ παραπέτασμα καὶ εἰσερχόμεθα εἰς τὰ οὐράνια, ὅπου πρωτοπόρος πρὸς χάριν μας εἰσῆλθεν ὁ Ἰησοῦς, Ἀρχιερεύς μας αἰώνιος τῆς σειρᾶς τοῦ Μελχισεδέκ.

(Παράφρασις. Πρὸς Ἑβραίους κεφ. 6, 13-20, Κυρ, Δ' Νηστειῶν).

Εἰς τὰς γραμμὰς τῆς περικοπῆς ὁ Ἀπόστολος μᾶς ὑποδεικνύει στήριγμα διὰ νὰ δυναμώσῃ τὴν ἀντοχὴν τῆς ἐλπίδος μας. Μᾶς μεταφέρει εἰς τὴν ὑπόσχεσιν τοῦ Θεοῦ πρὸς τὸν Ἀβραὰμ κατὰ τὴν ὁποίαν ἡ Θεία εὐλογία θὰ συνοδεύῃ καὶ αὐτὸν καὶ τὰ πλήθη τῶν ἀπογόνων του. Ἡ ὑπόσχεσις αὐτὴ εἶναι στερεωμένη ἐπάνω σὲ δύο ἀδιάσειστα στοιχεῖα, τὴν βεβαίωσιν καὶ τὸν ὅρκον. Δυνάμει τῶν στοιχείων τούτων οἱ ἀπόγονοι τοῦ Ἀβραάμ, οἱ φυσικοὶ καὶ πνευματικοί, οἱ κληρονόμοι τῆς πίστεώς του εἰς τὸν Θεὸν εἶναι βεβαιωμένοι ὅτι θὰ ἔχουν συνοδείαν εἰς τὴν ζωὴν τὴν εὐλογίαν τοῦ Θεοῦ. Οἱ Χριστιανοὶ θεωροῦν τὴν ὑπόσχεσιν αὐτὴν τοῦ Θεοῦ πνευματικὴν των κληρονομίαν. Τὸ δικαίωμα τῆς κληρονομίας ταύτης ἐξασφαλίζει ἡ πίστις των. Διὰ τοῦτο καὶ τονίζει ὁ Ἀπόστολος ὅτι ἡ ὑπόσχεσις αὐτὴ εἶναι ἐλπὶς σταθερὰ καὶ ἀσάλευτη, ἀπὸ τὴν ὁποίαν σᾶν ἀπὸ ἄγκυρα εἶναι κρατημένη ἡ ψυχὴ τῶν Χριστιανῶν. Ἡ δύναμις αὐτῆς τῆς ἐλπίδος εἶναι τὸ κλειδὶ μὲ τὸ ὁποῖον ἀνοίγουν οἱ οὐρανοὶ τῆς αἰωνιότητος διὰ τοὺς Χριστιανοὺς μέσα εἰς τὴν ὁποίαν ἑνώνονται μὲ τὸν πρωτοπόρον καὶ Ἀρχιερέα των, τὸν Ἰησοῦν Χριστόν, ὁ ὁποῖος ἔκαμε δυνατὴν καὶ προσιτὴν δι' ὅλους τὴν αἰωνιότητα, ὡς ἀποτέλεσμα τῆς ὑποσχέσεως τοῦ Θεοῦ. Αὐτὸ εἶναι τὸ περιεχόμενον τῆς ἐλπίδος τῶν Χριστιανῶν.

Ἡ ἐλπὶς εἶναι κάτι ποὺ εὑρίσκεται μέσα εἰς τὰ βάθη τῆς ψυχῆς κάθε ἀνθρώπου. Μικροὶ καὶ μεγάλοι, ἄσημοι καὶ διάσημοι κατέχουν τὸ ἀκατάλυτον αὐτὸ θησαύρισμα ποὺ πλουτίζει τὴν ζωὴν μὲ τὴν προσδοκίαν τοῦ καλλιτέρου, μὲ τὴν ἀναμονὴν ἀνατολῆς ὡραιοτέρων ἡμερῶν, μὲ τὴν ὑπομονὴν διὰ τὴν ἐπιτυχίαν καὶ τὴν πραγματοποίησιν τῶν πόθων, μὲ τὴν νοσταλγίαν τῆς ἀποκαταστάσεως καὶ ἰδιαιτέρως μὲ τὴν ἐνατένισιν τῆς αἰωνιότητος. Ἡ ἀνάλυσις τοῦ σπουδαίου αὐτοῦ πλεονεκτήματος, μὲ τὸ ὁποῖον ὁ Θεὸς ἐπλούτισε τὴν ἀνθρωπίνην προσωπικότητα διὰ νὰ ἀνανεώνῃ τὴν ζωτικότητά μας καὶ τὴν εὐτυχίαν μας, δύο χαρακτηριστικὰ στοιχεῖα παρουσιάζει. Τὸ ἕνα εἶναι ἡ ἐνατένισις πρὸς τὰ καλλίτερα. Τὸ ἄλλο εἶναι ἡ ἐνατένισις πρὸς τὰ αἰώνια. Τὸ καλλίτερον καὶ τὸ αἰώνιον ἀποτελοῦν τὸ περιεχόμενον τῆς ἐλπίδος.

Ι. Τί περιμένει ἐκεῖνος ποὺ ὑποφέρει; Νὰ γίνῃ καλλίτερα. Τί προσδοκᾶ ἐκεῖνος ποὺ ὑστερεῖται; Νὰ ἀποκτήσῃ τὰ μέσα ποὺ θὰ τοῦ ἐξασφαλίσουν σχετικὴν ἄνεσιν καὶ ἐπάρκειαν. Τί προσμένει ὁ ἀποτυχημένος; Τὴν ἐπιτυχίαν τῶν νέων σχεδίων του. Τί ἀναμένει ὁ ἐρευνητὴς ποὺ ἐπαναλαμβάνει τὰ πειράματά του ἐπὶ ἔτη διὰ νὰ κατορθώσῃ κάτι ποὺ δὲν ἐφαντάσθησαν ἄλλοι ἢ καὶ ποὺ ἐθεώρησαν ἀκατόρθωτον; Τὴν πλήρωσιν τῶν προσδοκιῶν των. Διὰ τοῦτο καὶ κουράζεται καὶ ἐξαντλεῖται καὶ καταναλίσκει τὰς δυνάμεις του καὶ ὑστερεῖται καὶ κάποτε γίνεται ἀντικείμενον κατακρίσεως καὶ δυσφημίας.

Ἀλλὰ τὴν εἰκόνα τῆς ἐλπίδος τὴν εὑρίσκουν, ἐκεῖνοι ποὺ θέλουν, ὁλοφάνερη, εἰς τὸ πρόσωπον τῆς χριστιανῆς μητέρας. Εἶναι αὐτὴ ποὺ πάντα ἐλπίζει ὅτι τὸ ἄρρωστο παιδί της θὰ γίνῃ καλά: Τὸ παραστρατημένο ἀγόρι της θὰ εὕρῃ τὸ μονοπάτι τῆς ἐπιστροφῆς εἰς τὸν ἑαυτόν του καὶ εἰς τὸν Θεὸν εἰς τὸ σπίτι: Τὸ χαμένο μέσα εἰς τοῦ κόσμου τὴν τύρβη, ποὺ τὸ ἔκαμε νὰ λησμονήσῃ καὶ Γονεῖς καὶ Πατρίδα καὶ Θρησκεία, θὰ μαζεύσῃ τὸν νοῦν του διὰ νὰ ἐνθυμηθῇ τῆς μητέρας τὴν ἀνεξάντλητη στοργὴ καὶ ἀγάπη, τῆς Πατρίδος του τὰ κάλλη καὶ τὴ δόξα, τῆς Θρησκείας του τὴν ἀλήθειαν καὶ τὴν πνευματικὴν ἀπόλαυσι. Πάντα ἐλπίζει ἡ μητέρα τὴν βελτίωσι. Σὰν νὰ τῆς ἔδωκε ὁ Θεὸς μαζὺ μὲ τὴν γέννησιν τῶν παιδιῶν της ἐπιπρόσθετον δύναμιν ἐλπίδος διὰ νὰ ἀναμένῃ καρτερικὰ τὴν ἀνάπτυξίν των, τὴν ἀνάδειξίν των, τὴν βελτίωσι τοῦ χαρακτῆρός των, τὴν ἐπιτυχίαν τῶν ἐπιδιώξεων τῶν παιδιῶν της. Δὲν ἔχουν ἄδικο ἐκεῖνοι ποὺ παραδέχονται τὴν μητέρα ὡς ζωντανὴν ἐλπίδα ποὺ δέχεται μὲ τὴν ὑπομονὴν καὶ μὲ τὴν προσευχήν της τὴν κατεύθυνσι πρὸς τὰ καλλίτερα.

Δὲν εἶναι δυνατὸν νὰ ἐννοηθῇ ἐλπὶς κατευθυνομένη εἰς τὰ ἀντίθετα, πρὸς τὰ χειρότερα. Εἶναι πέραν τῆς φυσικότητος καὶ τῆς ὁμαλῆς λειτουργίας τοῦ νοῦ καὶ τῶν αἰσθημάτων ἡ ἰδέα τῆς στροφῆς τῶν ἐλπίδων καὶ τῶν νοσταλγημάτων τοῦ ἀνθρώπου πρὸς ὅσα τοῦ προξενοῦν τὴν θλῖψιν, τὴν ταρα-

χήν, τὴν ἀπογοήτευσιν, τὴν ὀπισθοδρόμησιν, τὴν ἀποτυχίαν καὶ τὸ σταμάτημα. Μόνον ἀσθενεῖς φυσικῶς καὶ ψυχικῶς εἶναι δυνατὸν νὰ ἐκδηλώσουν τέτοιαν ἔκφυλον καὶ ἀφύσικον στροφήν. Ἀλλὰ καὶ αὐτοὶ ἂν ὑπῆρξαν ἢ ἂν ὑπάρχουν εἶναι δυσεύρετοι καὶ σπανιώτατοι. Καὶ οἱ λεγόμενοι ἀπαισιόδοξοι μὲ τὴν τάσιν πρὸς κατάκρισιν τοῦ παρόντος, μὲ τὴν ἀνικανοποίητον ἐκδήλωσιν ἀπέναντι πάσης προσπαθείας ποὺ ἐπιδιώκει τὴν βελτίωσιν εἰς κάθε τομέα τῆς ζωῆς, δὲν εἶναι δυνατὸν νὰ ξερριζώσουν ἀπὸ μέσα των τὴν ἐπιδίωξιν τοῦ καλλιτέρου καὶ τὴν ἀναγνώρισιν τῆς ἀξίας του. Αὐτὴ καθ' ἑαυτὴν ἡ ἀνικανοποίητος ἔκφρασίς των εἶναι ἐκδήλωσις συνειδητὴ ἢ ἀσυνείδητος τῆς προσδοκίας τοῦ καλλιτέρου, δηλαδὴ διαλάλημα ἐσωτερικὸν τῆς ἐλπίδος των διὰ τὴν παρουσίασιν καταστάσεων μὲ τὰς ὁποίας ἡ βλαμμένη κρίσις των μπορεῖ νὰ συμφωνήσῃ καὶ νὰ εὕρῃ ἱκανοποίησιν ἡ ψυχή των.

Δι' ὅλα ταῦτα δικαίως δύναται κανεὶς νὰ χαρακτηρίσῃ τὴν ἐνατένισιν τοῦ ἀνθρώπου πρὸς τὰ καλλίτερα, τὸ περιεχόμενον δηλαδὴ τῆς ἐλπίδος του, ὡς ἴχνος τῆς παρουσίας τοῦ Θεοῦ μέσα μας, ὡς ἀπόδειξιν τοῦ συνδέσμου μας μετ' Αὐτοῦ, ὡς ἀχτῖνα ποὺ μᾶς φωτίζει νὰ εὕρωμεν μέσα εἰς τὴν σκιὰν τῆς ἀρνητικότητος καὶ τῆς ἀπομακρύνσεως ἀπὸ τὸ κέντρον τῆς χαρᾶς, τὸν δρόμον ποὺ φέρνει πίσω στὴν γῆν τῆς ἐπαγγελίας, πρὸς τὴν ζωὴν τὴν πρώτην, πρὸς τὴν ἀναγνώρισιν τῆς συγγενείας μετὰ τοῦ Θεοῦ, πρὸς τὴν αἰωνιότητα τῆς μετ' Αὐτοῦ ὑπάρξεώς μας.

ΙΙ. Ἡ ἀνάλυσις τῆς νοσταλγίας τῶν ἀνθρώπων ὅλων τῶν αἰώνων καὶ ὅλων τῶν ἐποχῶν παρουσιάζει τὴν ἐνατένισιν πρὸς τὴν αἰωνιότητα ὡς τὸ κέντρον καὶ τὴν οὐσίαν τῆς παγκοσμίου ἐλπίδος. Δὲν ὑπάρχει ἐποχὴ γνωστὴ εἰς τὴν ἱστορίαν κατὰ τὴν ὁποίαν οἱ ἄνθρωποι δὲν ἐσκέπτοντο τὴν συνέχειαν τῆς ὑπάρξεως καὶ δὲν ἐξέφραζον τὴν ἐλπίδα τῆς ἀθανασίας, καὶ δὲν ἐξεδήλωσαν νοσταλγήματα τῆς αἰωνιότητος. Παρ' ὅλην τὴν ποικιλίαν τῶν πεποιθήσεων ποὺ διατυπώνουν τοὺς βαθμοὺς τῆς παραδοχῆς ταύτης, τὸ γεγονὸς παραμένει ἀδιαμφισβήτητον ὅτι οἱ ἄνθρωποι κλίνουν φυσικῶς εἰς τὴν παραδοχὴν τῆς συνεχείας τῆς ζωῆς. Εἶναι ἡ ἐλπὶς αὐτὴ ψυχόβγαλτη καὶ δύναται νὰ ἀναγνωρισθῇ χωρὶς δυσκολίαν φυσικὴ καὶ πανανθρώπινος.

Τὰ ἴχνη τῆς ἐλπίδος αὐτῆς τὰ ἔβγαλε ἀπὸ τὰ βάθη του ὁ ἄνθρωπος καὶ τὰ ἐτοποθέτησε μέσα εἰς τὰ γοητευτικὰ καὶ καλλιτεχνικά του δημιουργήματα. Μὲ τὴν δύναμιν τοῦ νοῦ ἐμέτρησε τὸν ἑαυτόν του καὶ εἶδεν ὅτι δὲν τὸν χωρεῖ ὁ κόσμος. Εὗρεν ὅτι εἶναι πολὺ μεγάλος ὥστε νὰ εἶναι ἀδύνατον νὰ περιληφθῇ μέσα εἰς τὰ ὅρια τοῦ γνωστοῦ καὶ τοῦ ὁρατοῦ. Διὰ τοῦτο καὶ ζῇ καὶ σκέπτεται καὶ σχεδιάζει καὶ ὑπολογίζει ὡς ἐὰν οὐδέποτε θὰ ἀποθάνῃ, ὡς ἐὰν ἡ ὕπαρξίς του εἶναι ἀτελείωτος.

Πολλάκις τὸ γεγονὸς τοῦτο γίνεται αἰτία κατακρίσεως. Πολλοὶ λέγουν: Τί θὰ τὰ κάνῃ; Τί κουράζεται; Δὲν βλέπει τὰ χιόνια ποὺ ἐσκέπασαν τὸ κεφάλι του; Δὲν μετρᾷ τὰ αὐλάκια ποὺ ἐχαράκωσαν τὸ πρόσωπόν του; Ἀναμφιβόλως τὰ βλέπει. Ἀλλ' ὄχι μόνον αὐτὸς ποὺ ἔχει ἢ ποὺ ἐπέτυχε, ἀλλὰ καὶ ἐκεῖνος ποὺ δὲν ἔχει καὶ δὲν ἐπέτυχε. Δι' ὅλους εἶναι κοινὴ ἡ ἰδέα τῆς ἀθανασίας. Ὅλοι ζοῦν ὡς ἐὰν δὲν ὑπάρχει ἐπίγειον τέλος. Καὶ εἶνε ἡ ἀντίληψις αὐτὴ ἡ φυσικὴ δεῖγμα τῆς αἰωνιότητος ποὺ φέρομεν μέσα μας, ἀλλὰ καὶ κίνητρον πρὸς ἐπίδοσιν εἰς ἔργα μεγάλα.

Ἀναγνωρίζεται ἡ φυσικότης τῆς ἐνατενίσεώς μας πρὸς τὴν αἰωνιότητα ὄχι μόνον ἀπὸ θρησκεύοντας μεγάλους ἄνδρας ὡς ὁ Πυθαγόρας, ὁ Σωκράτης, ὁ Πλάτων, ὁ Ἀριστοτέλης, οἱ Πατέρες τῆς Ἐκκλησίας, ὁ Πασκάλ, ὁ Πασταίρ, ἀλλὰ καὶ ἀπὸ ἐκείνους ποὺ ἀπεγύμνωσαν τὴν σκέψιν των ἀπὸ τὴν θρησκευτικὴν πίστιν καὶ ἐξεδήλωσαν ἀμφιβολίαν διὰ τὴν ἀξίαν τῆς θρησκείας εἰσερχομένην εἰς τὰ ὅρια τῆς ἀπιστίας. Ὁ Γκαῖτε ἐπὶ παραδείγματι ὕστερα ἀπὸ τόσες ἀμφιβολίες ἔγραψεν ὅτι «ὁ φιλόσοφος δὲν ἔχει ἀνάγκην τὴν θρησκείαν διὰ νὰ ἀποδείξῃ ὡρισμένας διδασκαλίας, ὡς ἐπὶ παραδείγματι τὴν αἰωνίαν διάρκειαν. Ὁ ἄνθρωπος θὰ ἔπρεπε νὰ πιστεύῃ εἰς τὴν ἀθανασίαν. Ἔχει δικαίωμα διὰ τέτοιαν πίστιν, διότι ἀνταποκρίνεται μὲ τὰς φυσικάς του κλίσεις. Θὰ ἠδύνατο νὰ πιστεύῃ εἰς τὰς ὑποσχέσεις τῆς θρησκείας. Δι' ἐμὲ ἡ αἰωνία ὕπαρξις τῆς ψυχῆς μου ἀποδεικνύεται ἀπὸ τὴν ἰδέαν τῆς ἐνεργείας. Ἐὰν συνεχίζω ἀκαταπαύστως τὴν ἐργασίαν μου μέχρι θανάτου, ἡ Φύσις εἶναι ὑποχρεωμένη νὰ μοῦ δώσῃ κάποιαν ἄλλην μορφὴν ὑπάρξεως ὅταν ἡ παροῦσα δὲν μπορεῖ πλέον νὰ ἀνθέξῃ τὸ πνεῦμα μου.»

Ἂς τὰ λέγουν ὅπως θέλουν. Ἂς ἀρνοῦνται τὰ πάντα. Τὴν ἐλπίδα θὰ τὴν ἔχουν. Δὲν μποροῦν νὰ τὴν ἐξορίσουν ἀπὸ μέσα των. Θὰ ἐκδηλώνεται διαφοροτρόπως. Καὶ ἡ ἐλπὶς αὐτὴ δὲν κατευθύνει παρὰ πέραν τοῦ γνωστοῦ καὶ τοῦ ὁρατοῦ, πέραν τοῦ προσκαίρου καὶ τοῦ φαινομένου, πέραν τοῦ φθαρτοῦ καὶ τοῦ ἐφημέρου, πέραν τοῦ τάφου.

Τὴν ὁλοκληρωτικὴν ὅμως ἐνσωμάτωσιν τῆς ἐλπίδος ταύτης δὲν τὴν εὑρίσκομεν μήτε εἰς τὰ θεωρητικὰ ἐπιχειρήματα τοῦ νοῦ, μήτε εἰς τὴν καλλιτεχνικὴν ἔκφρασιν τῶν αἰσθημάτων μας, μήτε μέσα μας, μήτε ἔξω μας. Τὴν εὑρίσκομεν εἰς Ἐκεῖνον ποὺ ἀπέδειξε τὴν ἀθανασίαν τῆς ζωῆς διὰ τῆς ζωῆς του καὶ τῆς ἀθανασίας Του: Εἰς τὸν Ἰησοῦν Χριστόν. Εἰς Αὐτὸν εὑρίσκομεν ἐμπράγματον, ὁλοκληρωμένην, προσωποποιημένην τὴν ἐλπίδα μας διὰ τὴν αἰωνιότητα. Δι' Αὐτοῦ θὰ τὴν λάβωμεν. Αὐτὸ θὰ εἶναι τὸ δῶρον τοῦ Θεοῦ, ἡ ἐνόρκως ὑποσχεθεῖσα εὐλογία τοῦ Θεοῦ, τὴν ὁποίαν ἐκληρονομήσαμεν διὰ τῆς πίστεως. Τὸ δῶρον τοῦτο καὶ τὴν εὐλογίαν τοῦ Θεοῦ τὸ εὑρίσκει ὁ Ἀπόστολος Παῦλος εἰς τὴν αἰωνιότητα εἰς τὴν ὁποίαν πρωτοπόρος καὶ χειραγωγὸς μας εἰσῆλθεν ὁ Ἰησοῦς Χριστὸς ὡς αἰώνιος Ἀρχιερεύς μας. «Τὸ χάρισμα

τοῦ Θεοῦ ζωὴ αἰώνιος ἐν Χριστῷ Ἰησοῦ.»

Ὁ Κύριος πρὸς παρηγορίαν τῶν περιλύπων μαθητῶν Του, ἀκριβῶς πρὸ τοῦ πάθους Του, ἔκαμε μίαν σπουδαιοτάτην δήλωσιν. Εἶπε: «Πορεύομαι ἑτοιμάσαι ὑμῖν τόπον». Ἡ δήλωσις αὐτὴ ἀναμφιβόλως ἀναφέρεται εἰς τὰ ζητήματα τῆς αἰωνιότητος εἰς τὴν ὁποίαν μᾶς χειραγωγεῖ, μέσα εἰς τὴν ὁποίαν μᾶς ἐτόνισε ὅτι ὑπάρχει θέσις δι' ἡμᾶς. Ἂν δὲν ὑπῆρχε τέτοια κατάστασις, ἂν δὲν ὑπῆρχε δηλαδὴ ἡ ἀθανασία, ἂν ἐτελείωνε μέσα εἰς τὸ πρόσκαιρον ἡ ὕπαρξίς μας θὰ μᾶς τὸ ἔλεγε. Καὶ τὸ ἐτόνισε: «Εἰ δὲ μὴ εἶπον ἂν ὑμῖν». (Ἰωάν, 14 2).

Μελέτησε, Ἀναγνῶστα μου, τὴν σπουδαίαν αὐτὴν ἀνακοίνωσιν τοῦ Χριστοῦ. Εἶναι ἡ βεβαίωσις τῆς ἐλπίδος μας διὰ τὰ καλλίτερα καὶ τὰ αἰώνια. Δυνάμωσε τὴν ἐλπίδα σου μὲ τὴν πίστιν καὶ τὴν ἀγάπην εἰς τρόπον ὥστε αἱ τρεῖς αὐταὶ χριστιανικαὶ ἀρεταὶ νὰ ἐξυπηρετήσουν τὸ παρὸν καὶ τὸ μέλλον σου. Μὲ τὴν πίστιν θὰ δώσῃς δύναμιν εἰς τὴν διάνοιάν σου. Μὲ τὴν ἀγάπην θὰ ἀποκτήσῃς δύναμιν ἐξυγιαντικὴν τῶν αἰσθημάτων σου. Μὲ τὴν ἐλπίδα θὰ δώσῃς δύναμιν εἰς τὴν θέλησίν σου. Μὲ τὴν πίστιν ἡ διάνοια θὰ ἐνορᾷ εἰς τὸν κόσμον τὸν πνευματικὸν καὶ τὸν αἰώνιον. Μὲ τὴν ἐλπίδα θὰ κινῆται ἡ θέλησις πρὸς ἀπόκτησιν τῶν ὅσων ἀποκαλύπτει ἡ πίστις. Καὶ μὲ τὴν ἀγάπην θὰ αὐξάνεται ἡ ἐπιθυμία πρὸς ὅσα θέτουν τὴν ἐλπίδα σου εἰς κίνησιν.

Τί ὠφελεῖ νὰ γνωρίζῃς τὸ περιεχόμενον τῆς ἐλπίδος καὶ τὰ πλεονεκτήματα τῆς πίστεως καὶ τῶν δυνάμεων τῆς ἀγάπης χωρὶς τὴν προσπάθειαν πρὸς ὑπαγωγὴν τῶν τριῶν τούτων ἀξιῶν εἰς τὴν ὑπηρεσίαν σου; Ζητῶ ἐγώ, ζήτησε καὶ σύ, φίλε μυστικέ, ἀπὸ τὸν Κύριον τὴν μετουσίωσιν τῆς ζωῆς σου εἰς ἀληθῆ ἀγάπην, εἰς ζωντανὴν πίστιν, εἰς δυνατὴν ἐλπίδα.

Ἂν ἡ συνδρομή σας λήγει ἢ ἔληξε, ἀνανεώσατε σήμερον. Ἐτησία $3.00. Δύο ἐτῶν Δολλ. 5.00.

Ἡ Ἑορτὴ τῆς Μητέρας

(Συνέχεια ἐκ τῆς 6ης σελ.)

μεταξὺ τῶν κορυφαίων Πατέρων τῆς Ἐκκλησίας μας.

Ὁ κατάλογος τῶν τέτοιων μητέρων εἶναι μεγάλος. Αἱ μητέρες αὐτὲς καὶ ἄλλες τέτοιες ἔγιναν ξακουστὲς διότι τὰ παιδιά των ἀνῆλθον εἰς μεγάλα ὕψη καὶ ἐτιμήθησαν ἀπὸ τὴν ἀνθρωπότητα. Τί νὰ ποῦμε ὅμως διὰ τὸν ἀτελείωτον κατάλογον τῶν εὐγενῶν αὐτῶν ὑπάρξεων ποὺ ἀνέθρεψαν καὶ ἀνατρέφουν ἄριστα τὰ παιδιά τους, τὰ ὁποῖα ἴσως δὲν καταλαμβάνουν θέσεις ἐπιφανεῖς, ἀλλὰ ἔχουν τέτοιον χαρακτῆρα ὥστε νὰ μποροῦν καὶ αὐτὰ κάτι νὰ προσφέρουν εἰς τὸ σύνολον τῆς κοινωνίας.

Καὶ ἂν ὑπάρχῃ μιὰ ἐξευγενισμένη μερὶς τῆς κοινωνίας, τοῦτο ἀσφαλῶς τὸ ἀποδίδομεν εἰς τὴν ἀνατροφὴν ποὺ ἔλαβον τὰ μέλη αὐτὰ ἀπὸ τὸ σπίτι των. Ὁ Μέγας Ναπολέων κάποτε εἶπεν: «Ἂς ἔχῃ ἡ Γαλλία καλὲς μητέρες καὶ θὰ ἔχῃ ἀσφαλῶς καλὰ παιδιά». Τὸ εἴδαμε τοῦτο στὴν ἐφαρμογή του. Εἴχαμε μεῖς καλὲς μητέρες καὶ βγῆκε νομίζω μιὰ γενεὰ ἀνταξία, ἡ ὁποία εἰς τὰς ἐνόπλους δυνάμεις τῆς Ἀμερικῆς ἀνεδείχθη εἰς ὅλην τὴν ὑφήλιον διὰ τὸν ἀτσαλένια χαρακτῆρά της. Ἡ πρώτη Ἑλληνο-Ἀμερικανικὴ γενεὰ ἐπετέλεσε τὸ καθῆκον της μὲ τὸ παραπάνω. Ἤδη ἀρχίζει ἡ δευτέρα γενεά, ἡ κοινῶς λεγομένη Νέα Γενεά, νὰ τὴν ἀντικαθιστᾷ, καὶ ἤρχισε νὰ ὑφίσταται καὶ ἡ τρίτη γενεά.

Τὸ ὅτι κατὰ τὰ τελευταῖα χρόνια ἔχει κυριολεκτικῶς παραλύσει ἡ κοινωνία, κυρίως ἀποδίδεται εἰς τὲς συνέπειες τοῦ τελευταίου πολέμου. Ὁ σεβασμὸς εἶναι πρᾶγμα τὸ ὁποῖον ἔχει ἐπισκιάσει ἡ αὐθάδεια καὶ ἀναίδεια. Ἡ οἰκογενειακὴ τιμὴ δὲν λαμβάνεται σοβαρῶς ὑπ' ὄψιν καὶ ἕνα μεγάλο μέρος τῆς κοινωνίας ἔχει ἀφοσιωθῇ εἰς τὲς πρόσκαιρες ἀπολαύσεις καὶ ὑπεδουλώθη εἰς τὰ πάθη της.

Ἡ τιμὴ ὅμως καὶ ὁ σεβασμὸς εἶναι ἡ σημασία ποὺ εὐτυχῶς στολίζει τὰ περισσότερα Ἑλληνορθόδοξα σπίτια. Αἱ Ἑλληνοποῦλες μας σήμερον εἶναι ἡ αὐριανὲς μητέρες καὶ ἔχουν ἱερώτατον καθῆκον καὶ κέρδος των ἀποκλειστικὸν νὰ ἀκολουθήσουν πιστὰ εἰς τὰ ἴχνη τῶν παραδόσεών μας ποῦ κρατοῦν τὴν τιμὴ πολὺ ὑψηλά. Ἂς μὴ θαμβώνωνται μὲ τὰ πρόσκαιρα μεγαλεῖα καὶ δῆθεν ἀπολαύσεις ἄλλων νεανίδων ποὺ δὲν ἀφίνουν καμμιὰ διασκέδασι καὶ διανυκτερεύουν ἀπὸ τὸ ἕνα κέντρον εἰς τὸ ἄλλο.

Αὐτὰ περνοῦν μὲ τὰ χρόνια τῆς νεότητος καὶ ἔπειτα αὐτὲς γίνονται ἄχρηστες διότι δὲν προετοιμάσθησαν διὰ τὴν ζωήν, ἐνῷ ἡ ἄλλες ποὺ δῆθεν ἔχασαν τὰ Good Times ζοῦν εὐτυχεῖς μὲ τὲς χαριτωμένες οἰκογένειές των. Ἂς μὴ κυττάζουμε μόνον τὰ γεγονότα τῆς σήμερον ἀλλὰ νὰ ἐξετάζωμε τὸ τί θὰ εἶναι τὸ ἀποτέλεσμά των. Ἡ ἀντάξιες μητέρες ἴσως νὰ θυσιάζουν τὴν ζωήν των, ἀλλ' ἡ ψυχικὴ ἀπόλαυσις ὅτι ἐπετέλεσαν τὸ καθῆκον των εἶναι ἡ καλλιτέρα ἀνταμοιβὴ γι' αὐτές.

Εἶναι καθῆκον ὅλων τῶν Ἱερέων τῆς Ἀρχιεπισκοπῆς νὰ ἐγγραφοῦν εἰς τὸ Περιοδικὸν αὐτῆς «ΟΡΘΟΔΟΞΟΣ ΠΑΡΑΤΗΡΗΤΗΣ» καὶ νὰ ἐγγράφουν εἰς αὐτὸ συνδρομητὰς ἐκ τοῦ Ποιμνίου των.

Οἱ ἀλλάξαντες διεύθυνσιν Ἱερεῖς καὶ λοιποὶ συνδρομηταὶ τοῦ Περιοδικοῦ παρακαλοῦνται νὰ τὴν ἀνακοινώνουν εἰς τὸ Τμῆμα Διεκπεραιώσεως διὰ νὰ τὸ λαμβάνουν τακτικῶς.

Ἑρμηνεία τῶν Συμβολισμῶν τοῦ Γάμου

ΟΙ ΚΥΚΛΙΟΙ ΘΡΗΣΚΕΥΤΙΚΟΙ ΓΑΜΗΛΙΟΙ ΧΟΡΟΙ, ΚΟΙΝΩΣ «Ο ΧΟΡΟΣ ΤΟΥ ΗΣΑΪΟΥ».

Ἀρχιμ. ΑΘΗΝΑΓΟΡΑ ΒΑΡΑΚΛΑ

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

Οἱ τρεῖς ὕμνοι ὑπὸ τὸ ὄνομα γαμήλια ἐκκλησιαστικὰ ἄσματα ἔχουσι τὴν ἐξῆς σημασίαν, ψαλλόμενοι κατὰ τοὺς τρεῖς κυκλίους γύρους.

Ὁ πρῶτος ὕμνος: «Ἠσαΐα χόρευε· ἡ Παρθένος ἔσχεν ἐν γαστρὶ καὶ ἔτεκεν Υἱὸν τὸν Ἐμμανουήλ, Θεόν τε καὶ ἄνθρωπον. Ἀνατολὴ ὄνομα αὐτῷ, ὃν μεγαλύνοντες τὴν Παρθένον μακαρίζομεν».

Ὁ ὕμνος οὗτος ἔχει ὡς βάσιν αὐτοῦ τὰς περὶ τῆς ἐλεύσεως τοῦ Ἰησοῦ προφητείας Ἠσαΐου καὶ Ζαχαρίου. Εἶναι γνωστὸν ὅτι ὁ προφήτης Ἠσαΐας προϋπῆρξε τοῦ Κυρίου ἑπτακόσια (700) ἔτη, ὅστις διὰ προφητικῆς ἐνοράσεως προεῖδε τὴν ἔλευσιν Αὐτοῦ, γεννηθέντος διὰ τῆς ἁγνῆς Παρθένου, προειπὼν ὅτι θὰ ὀνομασθῇ Ἐμμανουήλ: «Ἰδοὺ λέγει, ἡ Παρθένος ἐν γαστρὶ ἕξει καὶ τέξεται υἱὸν καὶ καλέσουσι τὸ ὄνομα αὐτοῦ Ἐμμανουήλ, ὅ ἐστι μεθαρμηνευόμενον μεθ' ἡμῶν ὁ Θεός». Ὁ δὲ προφήτης Ζαχαρίας, ὅστις προϋπῆρξε τοῦ Κυρίου πεντακόσια (500) ἔτη, προεφήτευσε περὶ τοῦ Ἰησοῦ ἀποκαλέσας Αὐτὸν Ἀνατολήν. «Ἰδού, λέγει, ἀνὴρ Ἀνατολὴ ὄνομα αὐτῷ». (Ζαχ. 6, 12). Καθὼς δῆλον ὅτι ἡ φαεσφόρος αὐγὴ ἡ ἐξ Ἀνατολῆς ἀναδυομένη τὸ φῶς τῆς ἡμέρας προμηνύει καὶ τῆς σκοτεινῆς νυκτὸς τὸ ζοφερὸν σκότος ἀφανίζει, οὕτω καὶ ἡ ἀνατολὴ τῆς «Ἀνατολῆς», ὁ «ἀγλαοπυρσόμορφος» τῆς Δικαοσύνης ἥλιος τὴν ἐν τῷ σκότει τῆς ἁμαρτίας διατελοῦσαν ἀνθρωπότητα θὰ φωτίζῃ, θὰ ἀναζωογονῇ καὶ θὰ σώζῃ.

Ὁ ποιητὴς ἄρα ὁ ποιήσας τοὺς ὕμνους τούτους ἐπὶ τῇ πραγματώσει τῶν προφητειῶν Ἠσαΐου καὶ Ζαχαρίου ἐν ποιητικῇ ἐξάρσει διατελῶν καὶ οἱονεὶ συγχαίρων τοὺς προφήτας τούτους καὶ δὴ τὸν μεγαλοφωνότατον Ἠσαΐαν ψάλλει: «Ἠσαΐα χόρευε καὶ εὐφραίνου, καθότι ἦλθεν ὁ προσδοκώμενος, Οὗ τὴν ὑπερφυᾶ γέννησιν πρὸς ἀπολύτρωσιν τῆς ἀνθρωπότητος προεῖδες θείᾳ ἐλλάμψει μὲ τοὺς ὀφθαλμοὺς τῆς ψυχῆς σου».

Ὁ ὕμνος οὗτος εἶναι διδακτικώτατος διότι ὑπενθυμίζει εἰς τοὺς νεονύμφους καὶ ἰδίᾳ εἰς τὴν νύμφην τὰς ἀρετὰς τῆς Παρθένου, τὴν παρθενίαν, τὴν ἁγνότητα καὶ τὴν ἁγιότητα αὐτῆς ἕνεκα τῶν ὁποίων ἠξιώθη, παρθένος οὖσα, νὰ γίνῃ καὶ μήτηρ, ἀλλὰ καὶ Μήτηρ Θεοῦ δι' ἀνεκφράστου γεννήσεως· ἐπὶ τούτοις ὑπομιμνήσκει τὴν εὐλογίαν τῆς Ἐκκλησίας ἐπὶ τῶν νυμφίων πρὸς συζυγικὴν ἁρμονίαν αὐτῶν καὶ εὐτεκνίας ἀπόλαυσιν.

Ὁ δεύτερος ὕμνος.

«Ἅγιοι οἱ Μάρτυρες οἱ καλῶς ἀθλήσαντες καὶ στεφανωθέντες, πρεσβεύσατε πρὸς Κύριον, ἐλεηθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.»

Ὁ δεύτερος κύκλιος χορὸς συνοδεύεται διὰ τοῦ ὕμνου τούτου, ὅστις στηρίζεται ἐπὶ τῶν λόγων τοῦ Ἀποστόλου Παύλου, εἰπόντος: «Ἐὰν δὲ καὶ ἀθλῇ τις, οὐ στεφανοῦται ἐὰν μὴ νομίμως ἀθλήσῃ.» (Τιμ. Β' 5). Ἤτοι δὲν ἀρκεῖ τις νὰ εἶναι στρατιώτης ἀνδρεῖος καὶ τολμηρὸς καὶ ν' ἀντιμετωπίζῃ τὸν ἐχθρόν, ἀλλὰ καὶ ὡπλισμένος μὲ τὴν πανοπλίαν τοῦ καθήκοντος τῆς στρατιωτικῆς πειθαρχίας, τῆς πολεμικῆς τέχνης καὶ τῆς νοημοσύνης, νὰ εἶνε ἐν παντὶ πανέτοιμος κατὰ πάσης τοῦ ἐχθροῦ προσβολῆς, ὥστε λελογισμένως ἀγωνιζόμενος νομίμως νὰ νικήσῃ καὶ οὕτω τὰ ἔπαθλα τῆς τιμῆς ν' ἀποκτήσῃ καὶ μὲ τὸν στέφανον τῆς δόξης νὰ στεφανωθῇ.

Οὕτως ὄντως οἱ Ἅγιοι τῆς Ἐκκλησίας στρατιῶται καὶ μάρτυρες οὐ μόνον ἐκήρυξαν τὸν Χριστὸν μετὰ παρρησίας καὶ θάρρους καὶ μετ' ἀπαραμίλλου πρὸς αὐτὸν ἀφοσιώσεως, ἀλλὰ καὶ ἐβαπτίσθησαν εἰς τὸ ἴδιον αὐτῶν αἷμα πίνοντες τὸ αὐτὸ ποτήριον, ὃ Ἐκεῖνος ἀγογγύστως ἔπιεν, ἐπισφραγίσαντες τὴν ὑψηλὴν αὐτῶν ἀποστολὴν εἰς τὸν κόσμον, διὸ καὶ ἠξιώθησαν τῆς τῶν ἀνθρώπων τιμῆς καὶ τῶν στεφάνων τῆς θείας δόξης.

Ὁ ὕμνος οὗτος ὑπομιμνήσκει εἰς τοὺς νυμφίους ὅτι ἤδη εἰσέρχονται εἰς νέον ἀγῶνα, εἰς ἓν στάδιον ἴσως φαινομενικῶς ἄκοπον καὶ ἀνώδυνον, πλὴν τραχύ, ἀλλὰ καὶ παρὰ Θεοῦ εὐλογημένον· κατ' ἀκολουθίαν ἀφοῦ ἤδη ἀνεδείχθησαν νικηταὶ καὶ τροπαιοῦχοι κατὰ τὸ στάδιον τῆς εὐολίσθου νεότητος εἰς τὴν ἁμαρτίαν, δέον καὶ πάλιν ν' ἀναδειχθοῦν νικηταὶ διὰ σειρᾶς νομίμων ἀθλημάτων πρὸς προαγωγὴν τῆς οἰκογενειακῆς αὐτῶν ζωῆς καὶ τῆς ἐν Χριστῷ διαπαιδαγωγήσεως τῶν τέκνων αὐτῶν, ὅπως οὕτως ἀποβῶσιν χρηστοὶ Χριστιανοὶ Ὀρθόδοξοι, καὶ πολῖται ἱκανοὶ προσβείαις τῶν Ἁγίων Μαρτύρων, ἀδιαλείπτως πρεσβευόντων ὑπὲρ τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Ὁ τρίτος ὕμνος.

«Δόξα σοι, Χριστὲ ὁ Θεός, Ἀποστόλων καύχημα, Μαρτύρων ἀγαλλίασμα, ὧν τὸ κήρυγμα Τριὰς ἡ Ὁμοούσιος.»

Ὁ τρίτος κύκλιος χορὸς συνοδεύεται διὰ τοῦ ὕμνου τούτου ὅστις δὲν ὑπάρχει ἀμφιβολία ὅτι καὶ οὗτος στηρίζεται ἐπὶ τῶν λόγων τοῦ πρὸς Κύριον ἀφωσιωμένου Παύλου, γράφοντος πρὸς τοὺς ἐν Φιλίπποις Χριστιανοὺς σὺν τοῖς ἄλλοις καὶ τὸ ἐξῆς δηλωτικὸν τῆς πρὸς τὸν Διδάσκαλον αὐτοῦ ἀφοσιώσεως: «Ἐμοὶ δὲ τὸ ζῆν Χριστὸς καὶ τὸ ἀποθανεῖν κέρδος.» (Φιλ. 1, 21).

Διὰ τοῦ ὕμνου τούτου ἐμφαίνεται ὅτι τὸ καύχημα τῶν Ἀποστόλων καὶ τὸ ἀγαλλίασμα τῶν Μαρτύρων εἶναι ὁ Χριστὸς «ἐμοὶ δὲ τὸ ζῆν Χριστὸς» καὶ τῶν ὁποίων τὸ κήρυγμα περιεστρέφετο περὶ τὴν θεότητα τῆς Ἁγίας καὶ Ὁμοουσίου Τριάδος. Τοῦτο εἶναι τὸ δογματικὸν καὶ ἠθικὸν κεφάλαιον τῆς σταδιοδρομίας τῶν Ἀποστόλων καὶ τῶν Μαρτύρων καὶ τῶν κατὰ

Ἐκκλησιαστικὴ Κίνησις

ΑΡΧΙΕΠΙΣΚΟΠΗ ΑΜΕΡΙΚΗΣ

Ἐπιστρέψας ἐκ τῆς περιοδείας του ὁ Σεβασμιώτατος Ἀρχιεπίσκοπος ἡμῶν κ. κ. Μιχαὴλ ἐδέχθη εἰς τὴν Ἀρχιεπισκοπὴν διαφόρους ἐπιτροπὰς Κοινοτήτων καὶ Σωματείων μεθ' ὧν συνεζήτησεν ἐπὶ ζητημάτων σχετικῶν μὲ τὴν δικαιοδοσίαν αὐτῶν. Τὴν 27ην ὁ Σεβασμιώτατος συνοδευόμενος ὑπὸ τοῦ Αἰδ. Β. Εὐθυμίου καὶ τοῦ Διακόνου Ν. Σπυρογιαννάκη μετέβη εἰς Ἄσμπουρη Πὰρκ ὅπου ἐν συρροῇ κόσμου προέστη ἱερᾶς ἀκολουθίας, κατὰ τὴν ὁποίαν καὶ ἐτοποθέτησε τὸν ἀκρογωνιαῖον λίθον τοῦ κτιζομένου Κοινοτικοῦ Ναοῦ. Παρέστησαν ἐκτὸς τοῦ Ἱερατ. Προϊσταμένου τῆς Κοινότητος Αἰδ. Σ. Κούτρου καὶ ὁλόκληρος ὁ Κλῆρος τοῦ N. J. STATE. Τὴν Παρασκευὴν ἑσπέρας τῆς 28ης Ἀπριλίου προσκληθεὶς ὑπὸ τῶν Ὀρθοδόξων Φοιτητῶν τοῦ Πανεπιστημίου τῆς Νέας Ὑόρκης ὡμίλησε πρὸς αὐτοὺς ἐπὶ τοῦ θέματος τῶν διαφορῶν τῶν Ἐκκλησιῶν. Τὴν ἑπομένην, Σάββατον ἑσπέρας, παρέστη εἰς τὴν Κοινοτικὴν αἴθουσαν τῆς Κοινότητος Ἁγίου Δημητρίου Ἀστορίας, ὅπου ἡ Φιλόπτωχος Ἀδελφότης τῆς Κοινότητος προητοίμασε δεξίωσιν πρὸς τιμὴν Αὐτοῦ. Πλῆθος πολὺ προσῆλθε πρὸς τιμὴν τοῦ Ἀρχιεπισκόπου. Αἱ Φοιτήτριαι τῆς Ἀκαδημίας τοῦ Ἁγίου Βασιλείου, μὲ ἐπικεφαλῆς τὸν Ἱερατ. Προϊστάμενον τῆς Ἀκαδημίας Πανοσιολ. Ἀρχιμανδρίτην Δ. Μαυρίαν, τὸν Διευθυντὴν αὐτῆς κ. Φίλιππον Ἐμμανουὴλ καὶ ἄλλα μέλη τοῦ Καθηγητικοῦ προσωπικοῦ, προσῆλθον διὰ νὰ παρουσιάσουν ἐπὶ τῆς σκηνῆς διδακτικὸν θεατρικὸν ἔργον τὸ ὁποῖον κατηυχαρίστησε ἅπαντας. Τὴν Α. Σεβασμιότητα προσεφώνησεν ὁ εἰσηγητὴς τῆς ἑορτῆς κ. Ὄ-

---

Χριστὸν πολιτευομένων Χριστιανῶν.

Κατὰ ταῦτα ὁ ὕμνος οὗτος ὑπενθυμίζει εἰς τοὺς νεονύμφους ὅτι δέον νὰ ρυθμίζωσι τὴν ζωὴν καὶ πολιτείαν αὐτῶν συνῳδὰ τῷ βίῳ τῶν τῆς Ἐκκλησίας Ἁγίων πρὸς δόξαν τοῦ ἐν Τριάδι Θεοῦ, ἐξ Οὗ πάν δώρημα τέλειον.

μηρος Γκουμένης, Διευθυντὴς τοῦ Κατηχητικοῦ Σχολείου τῆς Κοινότητος, ὁ Πρόεδρος αὐτῆς κ. Ν. Ἀλτομεριανός, ἡ Πρόεδρος τῆς Φιλοπτώχου κ. Ἄννα Κουμουνδούρου καὶ ὁ Ἐφημέριός της Ἀρχιμ. Ἀθηναγόρας Κοκκινάκης. Μετὰ τὰς ὁμιλίας ὁ Σεβασμιώτατος ηὐχαρίστησε τὴν Φιλόπτωχον Ἀδελφότητα διὰ τὴν δεξίωσιν καὶ μετὰ ταῦτα ὡμίλησεν ἐπὶ τοῦ προγράμματος τῆς Ἀρχιεπισκοπῆς καὶ δὴ περὶ τῆς ἐπεκτάσεως τοῦ ἔργου τῆς Ἀκαδημίας τοῦ Ἁγίου Βασιλείου διὰ τὴν ὁποίαν ἡ ἐργασία τῶν Φιλοπτώχων Ἀδελφοτήτων εἶναι λίαν ἐπαινετὴ καὶ ἀξία θαυμασμοῦ. Τὴν ἐπαύριον, Κυριακήν, Ἀπριλίου 30, ἐτέλεσε τὴν Θ. Λειτουργίαν εἰς τὸν ἐν Μπρὸνξ Ἱερὸν Ναὸν τῆς Ζωοδόχου Πηγῆς, ὅπου ἐκήρυξε καὶ τὸν θεῖον λόγον. Τὸ ἀπόγευμα παρεκάθησεν εἰς τέϊον ὀργανωθὲν πρὸς τιμὴν αὐτοῦ ὑπὸ τῆς Πανθρακικῆς Ἑνώσεως, κατὰ τὴν διάρκειαν τοῦ ὁποίου ὡμίλησεν. Τὴν Τρίτην, Μαΐου 2 προσκληθεὶς παρέστη εἰς δεῖπνον ὀργανωθὲν πρὸς τιμὴν αὐτοῦ ὑπὸ τῆς Ὀργανώσεως ANGLICAN AND ORTHODOX FELLOWSHIP εἰς τὴν αἴθουσαν τῶν τελετῶν τοῦ Ἐπισκοπιανοῦ Ναοῦ HEAVENLY REST. Κατὰ τὴν διάρκειαν τοῦ δείπνου τούτου ὁ Σεβασμιώτατος προσεφώνησεν Ἀγγλιστὶ εὐχαριστήσας τοὺς ὑπευθύνους διὰ τὴν τιμητικὴν πρόσκλησιν. Ἀνεφέρθη ἐπὶ τοῦ ζητήματος τῶν σχέσεων Ἀγγλικανικῆς καὶ Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας καὶ ηὐχήθη ἵνα ὁ Κύριος φωτίσῃ καὶ ἐνισχύσῃ τὸ ἔργον τῆς ἀλληλοκατανοήσεως, ἥτις μόνη δύναται νὰ προλειάνῃ τὸ ἔδαφος πρὸς πραγμάτωσιν τῆς ἑνώσεως. Εἰς τὸ δεῖπνον τοῦτο παρεκάθησαν οἱ Ὀρθόδοξοι Ἐπίσκοποι Νέας Ὑόρκης, ὁ Μητροπολίτης Ἀντώνιος τῆς Συριακῆς Ἐκκλησίας, ὁ Ἐπίσκοπος Μπογδὰν τῆς Οὐκρανικῆς, ὁ Ἐπίσκοπος Ἰωάννης τῆς Ρωσσικῆς, ὁ Πατὴρ Γεώργιος Φλορώσκη, ὁ Κάνον Ε. Γουὲστ τοῦ Καθεδρικοῦ Ναοῦ τοῦ Ἁγίου Ἰωάννου τοῦ Θεολόγου καὶ πολλοὶ ἄλλοι Κληρικοὶ καὶ Λαϊκοὶ τῆς Ὀρθοδόξου καὶ Ἐπισκοπιανῆς Ἐκκλησίας. Τοῦ δείπνου προηγήθη Ἑσπερινὸς ὃν ἐτέλεσαν βοηθούμενοι ὑπὸ τῶν χορῳδιῶν των Ρῶσσοι, Σύριοι καὶ Ρουμᾶνοι Ἱερεῖς. Ἡ χορῳδία τῆς Κοινότητος τῆς Κοιμήσεως Μπρούκλυν ἔψαλε ἑλληνιστὶ τὰ τροπάρια ὑπὸ τὴν διεύθυνσιν τοῦ χοράρχου κ. Μάργαρη.

Τὴν ἑπομένην ἐπὶ τῇ ἑορτῇ τῆς Μεσοπεντησκοστῆς ἐχοροστάτησεν εἰς τὸν Καθεδρικὸν Ναὸν τῆς Νέας Ὑόρκης, ὅπου οἱ ἀπόφοιτοι τῆς Θεολογικῆς Σχολῆς συνελθόντες συνελειτούργησαν προεξάρχοντος τοῦ Σχολάρχου Πανοσιολ. Ἀρχιμανδρίτου Ἰεζεκιὴλ Τσουκαλᾶ. Μετὰ τὴν Θείαν Λειτουργίαν κατὰ τὴν διάρκειαν τοῦ παρατεθέντος γεύματος, εἰσηγουμένου τοῦ Αἰδ. Γεωργίου Παπαδέα ἀνέπτυξεν ὁ Σεβασμιώτατος πρὸς τοὺς συγκεντρωθέντας τὸ ζήτημα τῆς περιφυλάξεως τῶν Ὀρθοδόξων Παραδόσεων, ἀναλύσας τὰ χαρακτηριστικὰ τῆς Ἐκκλησίας Μία Ἁγία Καθολικὴ καὶ Ἀποστολική. Κατὰ τὸ γεῦμα τοῦτο ὡμίλησεν ὁ Πατὴρ Εὐθυμίου, ὁ Πατὴρ Τσουκαλᾶς καὶ ὁ Πατὴρ Κοκκινάκης.

Τὴν 4ην Μαΐου ἑσπέρας ὁ Σεβασμιώτατος προήδρευσε Συνεδρίας τοῦ Μικτοῦ Συμβουλίου τῆς Ἀρχιεπισκοπῆς καθ' ἣν ἔλαβον χώραν ἀποφάσεις καὶ διορισμοὶ γραμματέων διὰ τὸ Ἐκπαιδευτικόν, τὸ Κατηχητικὸν καὶ τὸ τμῆμα διοργανώσεως τῆς Νεολαίας. Διωρίσθησαν δὲ οἱ κ. κ. Ν. Βαβούδης τοῦ Ἐκπαιδευτικοῦ, Φ. Ἀγγελάτης τοῦ Κατηχητικοῦ, Ν. Ἡλιόπουλος τῆς Νεολαίας.

Τὸ Σάββατον, Μαΐου 6, ἀνεχώρησε διὰ τὸ Μπόφφαλο, Νέας Ὑόρκης, ὅπου ἐτέλεσε Μέγαν Ἑσπερινὸν καὶ τὴν Θείαν Λειτουργίαν εἰς τὸν Καθεδρικὸν Ναὸν τῆς Ἐπισκοπιανῆς Ἐκκλησίας ἐπὶ τῇ εὐκαιρίᾳ τοῦ Συνεδρίου τῆς Χορῳδίας ὀργανωθείσης εἰς τὴν πόλιν ἐκείνην πρωτοβουλίᾳ τοῦ Ἱερατ. Προϊσαμένου τῆς Κοινότητος Μπόφφαλο Ἰωάννου Πάλα καὶ τοῦ Χοράρχου κ. Θεοδωρίδου. Ἀναχωρήσας ἐκεῖθεν ὁ Σεβασμιώτατος μετέβη εἰς τὸ Τορόντο τοῦ Καναδᾶ πρὸς ἐπίσκεψιν τῆς ἐκεῖ Ἑλ-

ληνικῆς Κοινότητος. Ἐπιστρέψας εἰς Νέαν Ὑόρκην ὁ Σεβασμιώτατος ἀνεχώρησε τὴν 10ην Μαΐου διὰ τὴν Βοστώνην ὅπου προήδρευσε συνεδρίας τῆς Ἐφορίας τῆς Θεολογικῆς Σχολῆς. Αὐθημερὸν δὲ ἐπέστρεψεν εἰς Νέαν Ὑόρκην.

ΘΕΟΛΟΓΙΚΗ ΣΧΟΛΗ

Οἱ ἀπόφοιτοι τῆς Ἱερᾶς Θεολογικῆς Σχολῆς τῆς Ἀρχιεπισκοπῆς ἡμῶν ἔχοντες ὑπ' ὄψιν τὸ παράδειγμα ἄλλων Πανεπιστημιακῶν Σχολῶν συνεσκέφθησαν ἵνα ἱδρύσουν Σύλλογον τῶν Ἀποφοίτων τῆς Θεολογικῆς Σχολῆς ἐγκρίσει καὶ εὐλογίᾳ τοῦ Σεβασμιωτάτου Ἀρχιεπισκόπου. Προπαρασκευαστικὴ ἐργασία εἶχεν ἀρχίσει ἀπὸ πολλοῦ πρωτοβουλίᾳ ἐπιτροπῆς Ἀποφοίτων προεδρευομένης ὑπὸ τοῦ Αἰδ. Γεωργίου Παπαδέα, Ἐφημερίου τοῦ Καθεδρικοῦ Ναοῦ τῆς Νέας Ὑόρκης. Ἀποτέλεσμα τῆς προπαρασκευαστικῆς ταύτης ἐργασίας ἦτο ἡ πρόσκλησις ὅλων τῶν ἀποφοίτων τῆς Σχολῆς εἰς τὸν Καθεδρικὸν Ναὸν ὅπου ἔλαβε χώραν τριήμερον συνέδριον. Προσῆλθον ἐκ τῶν 102 ἀποφοίτων τῆς Σχολῆς περὶ τοὺς ἑξήκοντα. Τὴν Τρίτην ἑσπέρας, Μαΐου 2, ἐγένετο ἡ καταγραφὴ τῶν προσελθόντων καὶ ἐπηκολούθησε Μέγας Ἑσπερινὸς τὸν ὁποῖον ἐτέλεσαν περὶ τοὺς 30 ἱερεῖς μετὰ παραδειγματικῆς εὐπρεπείας. Μετὰ τὸ τέλος τοῦ Ἑσπερινοῦ ὁ εἰσηγητὴς Πατὴρ Γεώργιος Παπαδέας, δι' ὡραίας προσλαλιᾶς ἐχαιρέτησε τοὺς συγκεντρωθέντας συναδέλφους του καὶ περιέγραψε τὴν ἀνάγκην τῆς ἱδρύσεως τοῦ Συλλόγου τῶν Ἀποφοίτων τῆς Σχολῆς πρὸς βοήθειαν τῆς τροφοῦ αὐτῶν Σχολῆς ἀλλὰ καὶ ἀλληλεγγύην τῶν ἐξ αὐτῆς ἀποσταλέντων εἰς τὴν διακονίαν τῆς Ἐκκλησίας. Ηὐχαρίστησε τὸ ἐκκλησίασμα καὶ ἀνεκοίνωσεν ὅτι θὰ ἐπακολουθήσῃ εὐθὺς ἀμέσως εἰς τὴν αἴθουσαν τοῦ Καθεδρικοῦ διάλεξις ἀπευθυνομένη πρὸς τοὺς Θεολόγους ἀποφοίτους τῆς Σχολῆς, τὴν ὁποίαν δύνανται νὰ ἐπακολουθήσουν ὅσοι ἐκ τοῦ Ἐκκλησιάσματος θὰ ἤθελον. Τὸ θέμα τῆς διαλέξεως ἦτο «Ἡ Τέχνη ὡς Θρησκευτικὴ Ἔκφρασις», ὁμιλητὴς δὲ ὁ Ἀρχιμανδρίτης Ἀθηναγόρας Κοκκινάκης. Ὁ εἰσηγητὴς ἐπὶ τῆς διαλέξεως Ἱερατ. Προϊστάμενος τοῦ Καθεδρικοῦ Ναοῦ Αἰδεσ. Βασίλειος Εὐθυμίου, δι' ὀλίγων, ἀλλ' ὡραίων λόγων περιέγραψε τὴν ἱστορίαν τῆς Σχολῆς, τοὺς ἀγῶνας τοῦ ἱδρυτοῦ αὐτῆς Παναγιωτάτου Πατριάρχου Ἀθηναγόρα, τοῦ πρώην Σχολάρχου αὐτῆς Σεβασμ. Μητροπολίτου Φιλαδελφείας Ἀθηναγόρα καὶ ἰδιαιτέρως τὴν παράδοσιν τὴν ὁποίαν ἀφῆκαν οἱ πρωτοπόροι φοιτηταὶ τῆς Σχολῆς. Μετὰ ταῦτα παρουσίασε τὸν ὁμιλητὴν ὅστις ἀνέπτυξε τὸ θέμα του μετὰ περισσῆς προσοχῆς. Παρευρέθησαν ἐκτὸς τῶν ἀποφοίτων τῆς Σχολῆς ὁ Διευθυντὴς αὐτῆς Ἀρχιμ. Ἰεζεκιὴλ Τσουκαλᾶς, ὁ ἐπίτιμος Ἀρχισυντάκτης τοῦ «Ἑθνικοῦ Κήρυκος» Αἰδ. Δ. Καλλίμαχος, ὁ Ἰατρὸς Κρίτσαλης καὶ ἀρκετοὶ ἄλλοι ὁμογενεῖς. Μετὰ τὴν διάλεξιν ἐπηκολούθησε συζήτησις εἰς τὴν ὁποίαν ἔλαβον μέρος ἀρκετοὶ τῶν ἀποφοίτων τῆς Θεολογικῆς Σχολῆς.

Τὴν ἐπομένην, χοροστατοῦντος τοῦ Σεβασμιωτάτου ἐτέλεσαν τὴν Θείαν Λειτουργίαν οἱ ἀπόφοιτοι τῆς Σχολῆς ἡγουμένου τοῦ διευθυντοῦ αὐτῆς Ἀρχιμ. Ι. Τσουκαλᾶ. Περὶ τὸ τέλος τῆς Θείας Λειτουργίας ὁ Πατὴρ Παπαδέας εἰσηγούμενος ἐπὶ τοῦ σκοποῦ τῆς ἱδρύσεως τοῦ Συλλόγου τῶν ἀποφοίτων παρουσίασε διὰ καλλιεποῦς προσλαλιᾶς τὸν διευθυντὴν τῆς Σχολῆς, ὅστις μετὰ πολλῆς δυνάμεως ἀνέπτυξε γλαφυρώτατα τὸ πρόγραμμα τῆς Σχολῆς, τὰς ἀνάγκας αὐτῆς, τὴν σπουδαιότητα τοῦ ἔργου της καὶ τὴν συμβολὴν τὴν ὁποίαν οἱ ἀπόφοιτοι αὐτῆς δύνανται νὰ προσφέρουν ὑλικῶς καὶ ἰδίως ἠθικῶς παρουσιάζοντες ἑαυτοὺς πρότυπα εὐπειθείας εἰς τὴν Ἐκκλησιαστικὴν Ἀρχήν, ζηλωτὰς τῶν Ὀρθοδόξων Παραδόσεων καὶ θερμουργοὺς κήρυκας τῶν Ἑλληνικῶν καὶ Χριστιανικῶν ἀληθειῶν τῆς φυλῆς μας.

Μετὰ τὴν Θείαν Λειτουργίαν καὶ τὸ παρατεθὲν γεῦμα ἐπηκολούθησεν ἡ συνεδρίασις τῶν ἀποφοίτων καθ' ἣν ἐπεκυρώθη τὸ Καταστατικὸν τοῦ Συλλόγου καὶ ἔλαβον χώραν αἱ ἐκλογαὶ τοῦ προεδρείου. Ἀνεδείχθησαν οἱ ἑξῆς ἀξιωματοῦχοι: Πρόεδρος Αἰδ. Γεώργιος Παπαδέας, Ἀντιπρόεδρος Αἰδ. Γ. Γάλλος, Γραμματεὺς Ὅμηρος Γκουμένης, Ταμίας ὁ Αἰδ. Π. Χρήστου.

Τηλεγραφήματα ἀπὸ μέρους τῆς Συνελεύσεως ἀπεστάλησαν πρὸς τὴν Α. Θ. Π. τὸν Οἰκουμενικὸν Πατριάρχην καὶ τὸν Σεβασμιώτατον Μητροπολίτην Φιλαδελφείας ἀγγελτικὰ τῆς ἱδρύσεως τοῦ Συλλόγου τῶν Ἀποφοίτων τῆς Θεολογικῆς Σχολῆς καὶ ἐκζητητικὰ τῶν εὐχῶν καὶ εὐλογιῶν Αὐτῶν διὰ τὴν ἐπιτυχίαν τοῦ ἔργου τοῦ Συλλόγου.

ΘΕΟΦ. ΕΠΙΣΚΟΠΟΣ ΝΥΣΣΗΣ

—Ἀνελθὼν εἰς Πωτόκετ, Ρ. Ι., ὁ Θεοφιλ. Ἐπίσκοπος Νύσσης κ. Γερμανὸς ἔψαλε Μ. Ἑσπερινὸν ἐν τῷ αὐτόσε Ἱ. Ναῷ μας τὴν 15ην Ἀπριλίου 1950, τὴν δὲν ἑπομένην, Κυριακὴν τοῦ Θωμᾶ, ἐτέλεσε Ἀρχιερατικὴν Λειτουργίαν. Τόσον κατὰ τὸν Ἑσπερινὸν ὅσον καὶ κατὰ τὴν Θ. Λειτουργίαν ὡμίλησε καταλλήλως. Ἐπ' εὐκαιρίᾳ εἶχε συνεδρίαν κοινὴν μετὰ τοῦ Ἐκκλ. Συμβουλίου καὶ τοῦ Ἐφημερίου.

—Τὴν 20ὴν ἰδ. μ. προήδρευσε τοῦ Πνευματικοῦ Συμβουλίου τῆς Ἱ. Ἀρχιεπισκοπῆς ἀσχοληθέντος ἐπὶ ζητημάτων τῆς δικαιοδοσίας του.

—Τὴν 22αν Ἀπριλίου ἐχοροστάτησε εἰς Μέγαν Ἑσπερινὸν καὶ ὡμίλησε ἐν τῷ Ἱ Ναῷ τῶν Ἁγ. Γεωργίου καὶ Δημητρίου Ν. Ὑόρκης.

—Τὴν 23ην ἰδίου μεταβὰς εἰς Τρέντον, Ν. Ι., ἐλειτούργησε καὶ ὡμίλησεν ἐν τῷ αὐτόσε πανηγυρίσαντι Ι. Ναῷ τοῦ Ἁγίου Γεωργίου.

—Κατὰ τὴν 27ην ἰδ. μ. ἐν τῷ Καθεδρικῷ Ἱ. Ναῷ τῆς Ἁγ. Τριάδος ἐν Νέᾳ Ὑόρκῃ ἔψαλε Δοξολογίαν, παρισταμένων τῶν Ἀξιωματούχων καὶ πολλῶν μελῶν τῆς Ὀργανώσεως Παναρκάδων καὶ ὡμίλησεν ἐπ' εὐκαιρίᾳ τῆς εἰς Ἑλλάδα ἐκδρομῆς αὐτῶν.

—Τὴν 30ὴν ἰδ. μ., ἀνελθὼν εἰς Νιούπορτ, Ρ. Ι., ἔψαλεν ἀφ' ἑσπέρας Ἑσπερινὸν καὶ ὡμίλησε, τὴν δὲ ἑπομένην ἐτέλεσε Ἀρχιερατικὴν Λειτουργίαν καὶ ὡμίλησε. Τὸ ἑσπέρας τῆς ἰδίας προσκληθεὶς παρευρέθη καὶ ὡμίλησεν εἰς συγ-

κέντρωσιν τῶν «Θυγατέρων τῆς Πηνελόπης».

—Τὴν 3ην Μαΐου παρευρέθη εἰς συνεδρίαν τοῦ Ἀνωτάτου Ἐκπαιδευτικοῦ Συμβουλίου τῆς Ἀρχιεπισκοπῆς, τὴν δὲ 4ην ἰδ. μ. εἰς τὴν τακτικὴν συνεδρίαν τοῦ Μικτοῦ Συμβουλίου τῆς Ἱ. Ἀρχιεπισκοπῆς.

—Τὴν 6ην Μαΐου κατελθὼν εἰς Μάρτινς Φέρρυ, Ο., ἔψαλε Μέγαν Ἑσπερινὸν καὶ ὡμίλησε ἐν τῷ αὐτόσε Ἱ. Ναῷ τῆς Ζωοδόχου Πηγῆς. Ἀκολούθως παρευρέθη εἰς συγκέντρωσιν τῆς Φιλοπτώχου Ὀργανώσεως καὶ ὡμίλησε μὲ θέμα «Θεολογικὴ Σχολὴ Βοστώνης καὶ Ἀκαδημία Γκάρρισον».

ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΚΩΝ)ΠΟΛΕΩΣ

Ἡ Α. Θ. Π. ὁ Οἰκουμενικὸς Πατριάρχης κ. κ. Ἀθηναγόρας ἐκάλεσε εἰς τὰ Πατριαρχεῖα τὸν ἱερὸν Κλῆρον τῆς Ἀρχιεπισκοπῆς διὰ νὰ συζητήσῃ μεθ' ὅλων ἀπὸ κοινοῦ ἐπὶ τοῦ ἔργου τὸ ὁποῖον ἐπετελέσθη κατὰ τὸ διαρρεῦσαν τρίμηνον. Ἕκαστος τῶν Ἱερέων παρουσίασεν ἔκθεσιν καὶ στατιστικὰς ἐπὶ τοῦ ἱεροῦ Κηρύγματος, τῆς Ἐξομολογήσεως, τῶν ἐπισκέψεων τῶν ἀσθενῶν ἐν τοῖς Νοσοκομείοις καὶ κατ' οἶκον, τῶν ἐπισκέψεων εἰς τὰς φυλακὰς καὶ ἄλλα σχετικὰ μὲ τὴν διακονίαν ἑκάστου. Καθ' ἃ ἀνέγραψαν αἱ ἐφημερίδες, ὁ Πατριάρχης τηλεγραφικῶς προσεκάλεσε τοὺς ὑπὸ τοῦ «Ἐθνικοῦ Κήρυκος» τῆς Νέας Ὑόρκης ἀποστελλομένους προσκυνητὰς εἰς τὴν Ἑλλάδα ἵνα ἐπισκεφθοῦν τὴν Τουρκίαν καὶ τὸ Πατριαρχεῖον, ὅπου θὰ τύχουν τριημέρου φιλοξενίας. Εὐχαριστήριον τηλεγράφημα πρὸς τὸν Πατριάρχην ἀπέστειλεν ὁ Διευθυντὴς τοῦ Ἐθνικοῦ Κήρυκος κ. Μ. Μαρκέτος εὑρισκόμενος εἰς Ἀθήνας.

Ἐπὶ τῷ θανάτῳ τοῦ Πατριάρχου Σερβίας Μακαριωτάτου Γαβριὴλ ὁ Πατριάρχης ἔκαμε σχετικὴν ἀνακοίνωσιν ἐπὶ Συνόδου, μετὰ τὴν συνεδρίαν τῆς ὁποίας ἔλαβε χώραν Τρισάγιον ὑπὲρ ἀναπαύσεως τῆς ψυχῆς αὐτοῦ. Ἀπεστάλησαν δὲ καὶ τηλεγραφήματα συλλυπητήρια πρὸς τὴν τοποτηρητείαν τοῦ Πατριαρχείου εἰς Βελιγράδιον.

ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

Τὴν Ἐκκλησίαν τῆς Ἑλλάδος ἀντεπροσώπευσαν εἰς τὴν σύσκεψιν τοῦ Οἰκουμενικοῦ Συμβουλίου τῶν Ἐκκλησιῶν, λαβοῦσαν χώραν ἐν Ἑλβετίᾳ τὴν τελευταίαν ἑβδομάδα τοῦ Μαρτίου δύο Κληρικοὶ ἐργαζόμενοι εἰς τὰ τμήματα τῆς Ἀποστολικῆς Διακονίας, ὁ Ἀρχιμ. Βαρνάβας Τζωρτζᾶτος καὶ ὁ Αἰδ. Ἐμμ. Μυτιληναῖος. Θέμα τῆς συσκέψεως ἦτο τὸπρόβλημα τῆς Οἰκογενείας. Ἡ Ἱερὰ Σύνοδος ἐξαπέλυσε τὴν κάτωθι ἐγκύκλιον πρὸς τοὺς Ἱεράρχας τῆς Ἑλλάδος πρὸς ἐνίσχυσιν τοῦ Πατριαρχείου Ἱεροσολύμων ὑπογραφομένην ὑπὸ τῶν Συνοδικῶν Ἀρχιερέων καὶ τοῦ ἀρχιγραμματέως Δ. Κοτζιᾶ.

Πρὸς τοὺς Σεβασμ. Ἱεράρχας τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος:

«Γνωστὸς τυγχάνει ὁ σεβασμὸς σύμπαντος τοῦ Χριστιανικοῦ κόσμου πρὸς τὰ Ἱερὰ Προσκυνήματα τῶν Θεοβαδίστων τόπων, ἰδιαίτατα ὅμως τοῦ Ἑλληνισμοῦ, οὗτινος αἱ πλεῖσται τῶν ἐνδόξων σελίδων τῆς Ἱστορίας συνδέονται μετ' αὐτῶν. Κατ' ἀκολουθίαν πρῶτος πάντων ὁ ἑλληνικὸς λαὸς δέον νὰ προσέλθῃ ἀρωγὸς διὰ τὴν ἐπισκευὴν τῶν κατὰ τὴν ἐσχάτως λαβοῦσαν χώραν πυρκαϊὰν γενομένων μεγάλων ζημιῶν εἰς τὸν Πάνσεπτον Ναὸν τῆς Ἀναστάσεως τῶν Ἱεροσολύμων.

Τούτου ἕνεκα ἡ Ἱερὰ Σύνοδος ἔγνω, ὅπως παρακαλέσῃ τοὺς Σεβασμιωτάτους Ἱεράρχας, ἵνα παρὰ τὰς ὑφισταμένας οἰκονομικὰς δυσχερείας τοῦ χριστεπωνύμου πληρώματος, διαφωτίσωσιν αὐτὸ καταλλήλως περὶ τῆς ἐπιβαλλομένης ἀνάγκης πρὸς διενέργειαν τῶν δεόντων πρὸς περιφορὰν δίσκου εἰς τοὺς Ἱ. Ναοὺς κατὰ τὴν ἑσπέραν τῆς Μ. Πέμπτης, ἀποστέλλοντες τὸ συγκεντρωθησόμενον χρηματικὸν ποσὸν τοῦ ἐράνου ἐπ' ὀνόματι τῆς Ἱ. Συνόδου εἰς τὴν Ἐθνικὴν Τράπεζαν τῆς Ἑλλάδος (Ὑποκατάστημα Μητροπόλεως) καὶ εἰς λογαριασμὸν «Ἐπισκευὴ ζημιῶν Ναοῦ Ἀναστάσεως Ἱεροσολύμων», ἀνακοινοῦντες ἅμα καὶ τῇ Ἱερᾷ Συνόδῳ σχετικῶς.»

ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΑΛΕΞΑΝΔΡΕΙΑΣ

Καθ' ἃ ἀναγράφει ὁ Πάνταινος ἡ Α. Μακαριότης ὁ Πατριάρχης Ἀλεξανδρείας κ. Χριστοφόρος ἦρε τὴν ἀπαγόρευσιν καὶ ἔδωκεν ἄδειαν ἵνα καὶ πάλιν τελοῦνται εἰς ὅλους τοὺς Ναοὺς τῆς Ἀλεξανδρείας καὶ Καΐρου γάμοι ὡς καὶ πρότερον. Τὴν Α. Μακαριότητα ἐπεσκέφθη ὁ Βοηθὸς Ἐπίσκοπος τοῦ Ἀρχιεπισκόπου Κανταβρυγίας Θεοφιλ. Στῆβεν Νὴλ συνοδευόμενος ὑπὸ τοῦ Ἀγγλικανοῦ Ἐπισκόπου Αἰγύπτου. Μετὰ τοῦ Πατριάρχου οἱ Ἀγγλικανοὶ Ἐπίσκοποι συνεζήτησαν ἐκτὸς τῶν ἄλλων καὶ τὸ ζήτημα τῆς συμμετοχῆς τῆς Ἐκκλησίας Ἀλεξανδρείας εἰς τὴν Οἰκουμενικὴν Κίνησιν καὶ ἐβεβαίωσαν τὸν Πατριάρχην ὅτι τοῦ λοιποῦ θὰ δύναται νὰ ἀποστέλλῃ ὑποτρόφους Κληρικοὺς δι' εὐρυτέρας θεολογικὰς σπουδὰς εἰς τὴν Ἀγγλίαν, δαπάναις τῶν ἐκπαιδευτικῶν ἱδρυμάτων εἰς ἃ θέλουν καταταχθῇ ὡς ὑπότροφοι. Ὁ Πατριάρχης εὐχαριστήσας τοὺς ξένους Του ἀνεφέρθη εἰς τὸ ζήτημα τῆς ἐπιστροφῆς τῶν ἑλληνοπαίδων ὡς καὶ εἰς τὸ ζήτημα τῆς Παλαιστίνης, διὰ τὸ ὁποῖον τὰ χριστιανικὰ κράτη δὲν ἔδειξαν τὸ ἀπαιτούμενον ἐνδιαφέρον.

ΣΕΡΒΙΚΗ ΕΚΚΛΗΣΙΑ

Ἡ Ἱερὰ Σύνοδος ἀνεκοίνωσε εἰς ὅλας τὰς Ὀρθ. Ἐκκλησίας τὸν θάνατον τοῦ Πατριάρχου Βελιγραδίου καὶ πάσης Σερβίας Μακαριωτάτου Γαβριὴλ ἐπισυμβάντα τὴν 8ην Μαΐου. Ὁ μεταστὰς ἐξεπαιδεύθη εἰς τὴν Θεολογικὴν Σχολὴν τοῦ Πανεπιστημίου Ἀθηνῶν. Πρὸ τῆς ἐκλογῆς του ἦτο Μητροπολίτης Μαυροβουνίου. Διεδέχθη τὸν ἀείμνηστον Πατριάρχην Βαρνάβαν. Ἀντέστη κατὰ τῶν Γερμανῶν κατὰ τὸ διάστημα τοῦ Πολέμου δι' ὃ καὶ ἐξωρίσθη ἐγκλεισθεὶς εἰς τὸ φοβερὸν στρατόπεδον συγκεντρώσεων Ντακάου. Μετὰ τὸ πέρας τοῦ πολέμου κατόπιν πολλῶν δυσκολιῶν ἐπέστρεψεν εἰς τὴν Σερβίαν ἐκδηλωθεὶς κατὰ τοῦ Συλλόγου τῶν Ἱερέων τοῦ Πατριαρχείου τῶν ἐκδηλωσάντων ὑποταγὴν εἰς τὸ κομμουνιστικὸν πρόγραμμα τῆς Κυβερνήσεως Τίτο.

ΘΡΗΣΚΕΥΤΙΚΑ ΒΙΒΛΙΑ

Εἰς τὴν Ἑλληνικὴν

ΤΑ 12 ΕΥΑΓΓΕΛΙΑ καὶ Ο ΕΠΙΤΑΦΙΟΣ ΘΡΗΝΟΣ.—Ὁ λόκληρος ἡ Ἱερὰ Ἀκολουθία τῆς ἑσπέρας τῆς Μ. Πέμπτης, Μ. Παρασκευῆς, Μ. Σαββάτου, καὶ ἡ Ἀνάστασις. Σελίδες 132, χαρτόδετον. 50c

ΙΕΡΑ ΣΥΝΟΨΙΣ καὶ ΤΑ ΑΓΙΑ ΠΑΘΗ.—Ἰ. Ἀκολουθίαι, Εὐαγγέλια, Ἀπόστολοι καὶ Ἑορταὶ ὅλου τοῦ ἔτους. Πασχάλια ἕως τὸ 1987. Ἔκδοσις Ἀθηνῶν, κομψῶς δεδεμένη, σελίδες 796, $3.00. Ἀμερικανικὴ ἔκδοσις, σελ. 520. ... $5.00

ΙΕΡΟΣ ΣΥΝΕΚΔΗΜΟΣ τοῦ Ὀρθοδόξου Χριστιανοῦ.—Περιέχει τὰς Ἐκκλησιαστικὰς Ἀκολουθίας τῶν Κυριακῶν καὶ Ἑορτῶν ὅλου τοῦ ἔτους καὶ αἰώνιον Πασχάλιον καὶ Κυριακοδρόμιον. Πολυτελὴς Ἀμερικανικὴ ἔκδοσις. Σελίδες 780. Χρυσόδετος, $5.00.

Η ΚΑΙΝΗ ΔΙΑΘΗΚΗ, εἰς τὸ ἀρχαῖον ἐγκεκριμένον ὑπὸ τῆς Μεγάλης τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησίας κείμενον. Τὰ 4 Εὐαγγέλια, Πράξεις Ἀποστόλων, Ἐπιστολαὶ Παύλου καὶ Καθολικαί, Ἀποκάλυψις, καὶ πίναξ περικοπῶν ἀναγινωσκομένων κατὰ τὰς Κυριακὰς καὶ Ἑορτάς. Πολυτελὴς Ἀμερικανικὴ ἔκδοσις. Σελίδες 620. Χρυσόδετος $5.50

Εἰς τὴν Ἑλληνικὴν καὶ Ἀγγλικήν

ΚΑΤΑΛΛΗΛΑ ΔΙΑ ΤΗΝ ΝΕΑΝ ΓΕΝΕΑΝ

Ἐκδόσεως Λονδίνου, μὲ μαῦρα καὶ κόκκινα γράμματα, Ἑλληνικὰ καὶ Ἀγγλικὰ εἰς ἀντιστοίχους σελίδας. Ὅλα σχήματος τσέπης, χρυσόδετα.

Η ΛΕΙΤΟΥΡΓΙΑ ΙΩΑΝΝΟΥ ΤΟΥ ΧΡΥΣΟΣΤΟΜΟΥ. The Divine Liturgy of St. John Chrysostom. Ἐπίσης ἡ Θεία Λειτουργία τοῦ Μ. Βασιλείου καὶ Περικοπαὶ Ὀκτωήχου, Τριωδίου, Πεντηκοσταρίου καὶ Μηναίου. $3.00

Η ΑΚΟΛΟΥΘΙΑ ΤΟΥ ΓΑΜΟΥ, ἤτοι, Ἀρραβῶνος καὶ Στεφανώματος. The Sacrament of Holy Matrimony ... $2.00

ΤΟ ΜΥΣΤΗΡΙΟΝ ΤΟΥ ΒΑΠΤΙΣΜΑΤΟΣ. The Sacrament of Holy Baptism. $2.00

ΤΟ ΕΥΧΕΛΑΙΟΝ. The Sacrament of Holy Unction. $2.00

Η ΑΚΟΛΟΥΘΙΑ ΤΗΣ Μ. ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ καὶ τῆς ΚΥΡΙΑΚΗΣ ΤΟΥ ΠΑΣΧΑ. The Services for the Holy Week and Easter Sunday. $4.00

Η ΘΕΙΑ ΛΕΙΤΟΥΡΓΙΑ ΤΩΝ ΠΡΟΗΓΙΑΣΜΕΝΩΝ. The Divine Liturgy of the Presanctified. $3.00

Ο ΑΚΑΘΙΣΤΟΣ ΥΜΝΟΣ καὶ ΤΟ ΜΙΚΡΟΝ ΑΠΟΔΕΙΠΝΟΝ. The Acathist Hymn and the Little Compline. $2.00

ΑΓΙΑ ΘΕΟΦΑΝΕΙΑ, ΠΕΝΤΗΚΟΣΤΗ καὶ ΥΨΩΣΙΣ. Epiphany, Pentecost, Exaltation of the Cross. $2.00

ΔΙΔΑΚΤΙΚΑ ΒΙΒΛΙΑ ΔΙΒΡΗ ΔΙΑ ΜΙΚΡΟΥΣ ΚΑΙ ΜΕΓΑΛΟΥΣ

ΑΓΓΛΟΕΛΛΗΝΙΚΟΙ ΔΙΑΛΟΓΟΙ DIVRY. Ὁδηγὸς συνομιλίας Ἀγγλικῆς καὶ Ἑλληνικῆς, μὲ τὴν προφοράν, ἐπὶ παντὸς χρησίμου θέματος. Νέα Ἔκδοσις 1947, μὲ ἐπιστολογραφίαν. Σελ. 448, σχῆμα τσέπης. Χρυσόδετοι $2.50.

ΝΕΟΝ ΑΓΓΛΟΕΛΛΗΝΙΚΟΝ καὶ ΕΛΛΗΝΟΑΓΓΛΙΚΟΝ ΛΕΞΙΚΟΝ DIVRY. Τὸ νεώτατον, πληρέστατον καὶ πλέον ἀξιόπιστον λεξικόν. Ἔκδοσις 1948. Χρυσόδετον, μὲ εὑρετήρια $3.00. Μὲ δέρμα καὶ εὑρετήρια $4.00.

GREEK MADE EASY. Ἡ μόνη ἁπλῆ καὶ συγχρονισμένη μέθοδος πρὸς ἐκμάθησιν τῆς Ἑλληνικῆς, κατ' οἶκον ἢ ἐν Σχολείῳ, ὑπὸ Ἀμερικανῶν, μικρῶν ἢ μεγάλων. Third enlarged edition (1948), 192 pages. Cloth, $2.50.

ΑΓΓΛΙΚΗ ΜΕΘΟΔΟΣ Ἄνευ Διδασκάλου. Ἡ ἀρίστη πρὸς ἐκμάθησιν τῆς Ἀγγλικῆς ὑπὸ Ἑλλήνων. Προφορὰ ἀκριβεστάτη. Γλῶσσα ζωντανή. Κατάλληλος δι' ἀρχαρίους ἢ προχωρημένους. Ε΄ ἔκδ. 1949, μὲ 64 ἐπὶ πλέον σελ. $3.00

ΤΟ ΑΛΦΑΒΗΤΑΡΙΟΝ ΤΟΥ ΕΛΛΗΝΟΠΑΙΔΟΣ τῆς ΑΜΕΡΙΚΗΣ, Κωνσταντοπούλου, Τεῦχος Α΄. Τὸ πλουσιώτατον καὶ μεθοδικώτατον. Μὲ 64 πολυχρώμους εἰκόνας $1.00

ΤΟ ΑΝΑΓΝΩΣΜΑΤΑΡΙΟΝ τοῦ ΕΛΛΗΝΟΠΑΙΔΟΣ τῆς Ἀμερικῆς, Κωνσταντοπούλου, Μέρος Β΄. Τὸ ἰδεῶδες Ἀναγνωστικὸν Α΄ ἢ Β΄ τάξεως, μὲ 42 πολυχρώμους εἰκόνας $1.00

ΑΝΑΓΝΩΣΤΙΚΟΝ Γ΄ ΤΑΞΕΩΣ «ΕΛΛΗΝ. ΜΥΘΟΛΟΓΙΑ», Κωνσταντοπούλου. Μόλις ἐκδοθέν, εἰς ἐκλεκτὴν δημοτικήν, μὲ λεξιλογια, ποιήματα καὶ 70 ὡραιοτάτας εἰκόνας. Τιμᾶται $1.00

ΑΝΑΓΝΩΣΤΙΚΟΝ Δ΄ ΤΑΞΕΩΣ «ΤΑ ΠΑΤΡΙΚΑ ΜΟΥ ΠΑΛΑΤΙΑ», Ν. Βαβούδη. Τὸ μόνον ἐγκριθέν. Δ΄ ἔκδοσις. $1.00

ΑΝΑΓΝΩΣΤΙΚΟΝ ΑΡΧΑΙΑΣ ΕΛΛΗΝΙΚΗΣ ΙΣΤΟΡΙΑΣ. Πολυζωΐδου. Ἔκδοσις Γ΄, 1945. Μὲ 100 ὡραίας εἰκόνας $1.00

ΙΣΤΟΡΙΑ ΤΗΣ ΒΥΖΑΝΤΙΝΗΣ ΚΑΙ ΝΕΩΤΕΡΑΣ ΕΛΛΑΔΟΣ. Πολυζωΐδου. Ἔκδοσις 1949. Μὲ πολλὰς εἰκόνας. $1.00.

ΔΙΔΑΚΤΙΚΑΙ ΙΣΤΟΡΙΑΙ. Πολυζωΐδου. Μικραὶ παιδικαὶ ἱστορίαι, παρμέναι ἀπὸ τὴν ζωήν. Ὕφος ἁπλοῦν. Σελ. 160. $1.50.

ΑΝΑΓΝΩΣΤΙΚΟΝ ΠΑΛΑΙΑΣ ΔΙΑΘΗΚΗΣ. Πολυζωΐδου. Νέα ἔκδοσις μὲ 26 μεγάλας εἰκόνας, προσευχάς, κλπ. $1.00

ΑΝΑΓΝΩΣΤΙΚΟΝ τῆς ΚΑΙΝΗΣ ΔΙΑΘΗΚΗΣ. Πολυζωΐδου. Μὲ διδάγματα, προσευχὰς καὶ πολλὰς ὡραίας εἰκόνας $1.00

ΑΝΑΓΝΩΣΤΙΚΟΝ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΗΣ ΙΣΤΟΡΙΑΣ. Πολυζωΐδου. Ἔκδοσις Β΄, μὲ πολλὰς εἰκόνας..... $1.00

ΓΡΑΜΜΑΤΙΚΗ ΤΗΣ ΝΕΑΣ ΕΛΛΗΝΙΚΗΣ ΓΛΩΣΣΗΣ. Δημητριάδου. Ἐκδοθεῖσα χάριν τῶν ἐδῶ Ἑλλην. σχολείων. $1.00

Η ΚΑΤΗΧΗΣΙΣ ΤΟΥ ΕΛΛΗΝΟΠΑΙΔΟΣ. Πολυζωΐδου. Ἡ διδασκαλία τῆς πίστεώς μας εἰς 100 εὔκολα μαθήματα. $1.00

CATECHISM OF THE EASTERN ORTHODOX CHURCH. A Sunday School Primer. By Bishop G. Polyzoides. $1.00

ΟΡΘΟΔΟΞ. ΧΡΙΣΤΙΑΝΙΚΗ ΛΕΙΤΟΥΡΓΙΚΗ. Πολυζωΐδου. Ἐξηγεῖ μὲ εἰκόνας ὅσα τελοῦνται εἰς τοὺς ναούς μας. $1.00

Στέλλονται παντοῦ προπληρωμένα. C.OD. 30c ἐπὶ πλέον. Πωλοῦνται εἰς ὅλα τὰ βιβλιοπωλεῖα καὶ ἀπὸ τοὺς Ἐκδότας.

D. C. DIVRY, Inc., Publishers

293 SEVENTH AVE.
NEW YORK 1, N. Y.